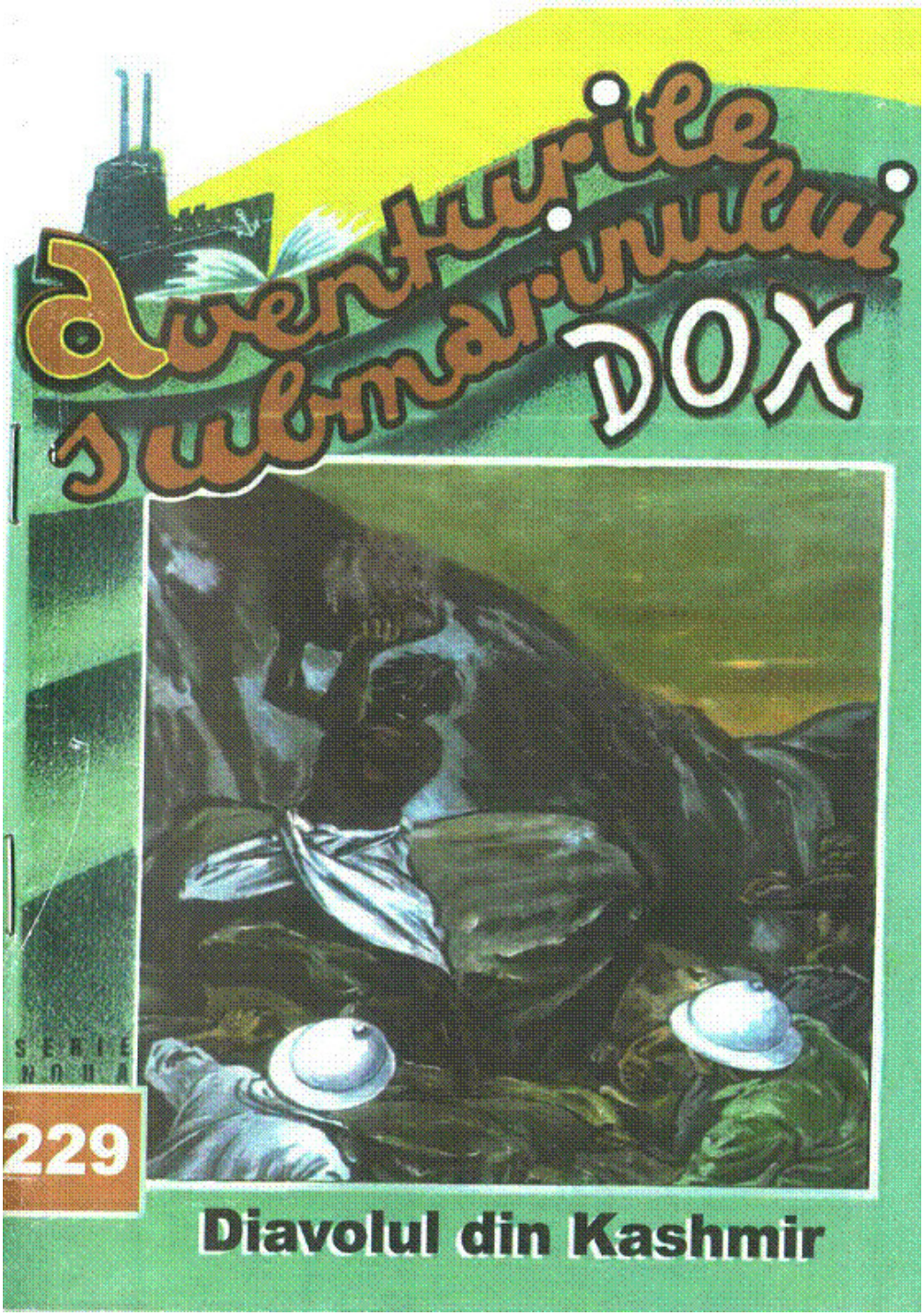
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
229
Diavolul din Kashmir

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 229

DIAVOLUL DIN KASHMIR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN DRUM SPRE CAŞMIR

CAŞMIR! Cum mă bucuram de tare să cunosc ţara a căror frumuseţi nu este întrecută decât de anumite regiuni ale Elveţiei! Voiam să străbatem cât mai temeinic Caşmirul şi apoi să ne urmăm calea peste Nepal, în India de Jos.

De la Delhi am luat trenul. Aşa se face că stăteam instalaţi comod într-un vagon de clasa I-a, în timp ce Pongo, de dragul lui Maha, ocupa un vagon de marfă, pe care l-a rezervat anume pentru ei. Altfel, credinciosul nostru ghepard ar fi trebuit să călătorească într-o cuşcă, făcută anume pentru câini şi nu i-ar fi fost tocmai comod.

Deocamdată eram singurii pasageri ai vagonului nostru. Stăteam liniştiţi pe locurile noastre, faţă-n faţă şi priveam minunata panoramă pe care-o străbătea trenul în goana lui, care se schimba mereu.

În Ludhiana ne-am oprit mai mult. Aici a urcat un călător. Un domn mărunţel, de vârstă mijlocie, ne-a întrebat politicos dacă poate lua loc în vagonul nostru. La semnul de încuviinţare al lui Marian, se prezintă:

— Permiteţi-mi domnilor, numele meu este Ronswell, profesorul Ronswell din Bombay.

El făcu o reverenţă ireproşabilă. După asta, pronunţă şi prietenul meu numele noastre, dar destul de neclar, aşa încât îl privi întrucâtva nedumerit. Profesorul Ronswell se făcu el însuşi comod în cea de-a treia parte a compartimentului nostru şi de-ndată ce trenul se puse în mişcare înnodă el însuşi firul unei conversaţii:

— Călătoriţi şi dumneavoastră domnilor înspre Amritsar? Eu merg într-acolo ca să-mi vizitez nepotul. Întrucât plec înspre Caşmir nu vreau să-mi scape ocazia de-al vedea. Pot să mă interesez de ţelul călătoriei domniilor voastre?

Am găsit cam curios faptul că profesorul voia să se intereseze de ţelul călătoriei noastre şi-aveam pregătit un răspuns evaziv la îndemână. Dar Marian mi-o luă înainte spunând:

— Noi vrem să mergem de-asemenea în Caşmir, domnule profesor. Poate că ne veţi spune acum vreo rută mai bună de luat în considerare, la urma urmei sunteţi cunoscător al acestor frumuseţi mai bine decât oricare altul.

— Aşadar, vreţi să călătoriţi şi dumneavoastră în Caşmir! Se potriveşte de minune domnilor. Atunci dacă doriţi v-aş putea lua în automobilul nepotului meu, care vine să ne ia din Amritsar. Drumul cu automobilul printre munţi e mult

mai frumos şi mai plăcut decât cu trenul, m-ar bucura dacă mi-aţi ţine tovărăşie.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule profesor că ne oferiţi această posibilitate. Vom face uz cu plăcere de această ocazie, devreme ce ne-o oferiţi. Vreţi să rămâneţi mai mult timp în Caşmir, vreau să spun, permanent, sau aveţi de rezolvat o problemă acolo doar pentru o scurtă perioadă de timp, sau călătoriţi în interes de afaceri?

— Sunt geolog de profesie, domnii mei şi mă interesează evident şi pietrele Caşmirului. Poate că voi rămâne un an sau mai mult acolo. Cunosc bine ţara şi istoria ei şi poate că sunt în stare să vă ofer un traseu interesant – v-aş putea întreba de unde veniţi acum?

— De la Delhi, domnule profesor.

Marian îi dădu informaţia cerută scurt şi obiectiv. Dacă ar fi cunoscut reacţia profesorului la auzul acestui răspuns, poate că ar fi numit un cu totul alt loc.

Profesorul păru să cugete puţin, numai pentru sine, ne privi câteva momente foarte uimit, după care strigă brusc:

— Dumneavoastră sunteţi domnii Farrow şi Bertram! Dar bineînţeles! Acum mi-e totul clar. La prezentarea de odinioară, nu prea v-am înţeles clar, numele. Nu v-aş fi recunoscut dacă nu aţi fi vorbit despre Delhi. Mă bucură extraordinar că v-am putut face cunoştinţă.

Ne dădu încăodată mâna, ne-o scutură energic şi se bucură ca şi când ar fi făcut o descoperire extraordinară. Mie nu-mi prea convenea că acum Ronswell ştia cine suntem noi. Tocmai de aceea n-am suflat nici un cuvinţel în Delhi, încotro o luăm, tocmai pentru a nu se sesiza nimeni înainte sau la sosirea noastră cine suntem. Am avut de-atâtea ori experienţe neplăcute în această privinţă. Acum se va şti cu siguranţă de aici încă din tren că scopul ultim al călătoriei noastre era Caşmirul.

Marian păru să nutrească gânduri asemănătoare pentru că îl întreabă pe profesor foarte deschis de unde cunoaşte numele noastre întrucât, când ne-am prezentat, n-am făcut-o cu intenţie de-a ne fi reţinute.

— Păi domnilor, ultima dumneavoastră aventură din Delhi este cunoscută peste tot. Întrucât aţi pronunţat cuvântul Delhi şi eu am o grămadă de fotografii cu dumneavoastră nu mi-a fost deloc greu să vă recunosc.

Marian zâmbi şi continuă cu sufletul împăcat:

— Ei, atunci spuneţi-ne, vă rog şi dumneavoastră adevărul domnule profesor. Nu sunteţi geolog, ba poate nici

profesor şi călătoriţi cu o anume intenţie înspre Caşmir.

Profesorul se miră destul la auzul afirmaţiei prietenului meu. Chiar şi eu m-am uitat uimit la Marian, care continua să zâmbească:

— Aţi uitat ceva, domnule Ronswell. Asta m-a făcut să cred că aveţi vreo oarecare legătură cu autorităţile poliţieneşti din Bombay. Pe cufărul dumneavoastră e lipită o etichetă pe care scrie, foarte caligrafic şi citeţ „Comisarul Ronswell”. Aţi omis să îndepărtaţi eticheta. V-aş sugera s-o faceţi acum. Dacă vreţi să călătoriţi incognito în Caşmir ar fi păcat ca identitatea să vă fie deconspirată de un asemenea lapsus, regretabil.

— Dar văd că nu vă scapă nimic, domnule Farrow! Ce-i drept am cam uitat de etichetă. Dar aveţi dreptate, sunt comisarul Ronswell din Bombay. Tocmai de aceea mă bucură şi mai mult c-am recunoscut în dumneavoastră pe domnii Farrow şi Bertram. Aţi auzit despre istoria asta din Caşmir şi dumneavoastră şi de aceea mergeţi într-acolo?

— Nu domnule Ronswell. Vedeţi că eu evit să pronunţ titlul profesiunii pe care-o aveţi. Pentru a nu vă deconspira mai departe. Despre ce istorie vorbiţi?

— Păi e vorba despre „Diavolul din Caşmir”, cel puţin aşa e numit în limbaj popular şi despre ce e vorba, nu-i prea clar. Alăturaţi-vă mie, domnilor, la dezlegarea acestui mister şi totul va fi lămurit mai repede.

— Bine, s-a făcut deci, domnule Ronswell. Povestiţi-ne deci vă rog mai departe, ce-i cu diavolul ăsta!

— În Caşmir se află multe mine. Ţara e bogată în fier, cupru şi plumb. Într-una din mine s-a dezlănţuit în cel mai pur sens al cuvântului, de vreo patru luni, iadul pe pământ. Diavolul a intrat în mină şi nici un om nu mai îndrăzneşte să coboare acolo.

— Mai departe, vă rog!

— Poliţia din Srinagar a bănuit la început că vreo societate concurentă şi-a permis „luxul” de-a face să înceteze lucrul în mină. Dar cercetările întreprinse în această direcţie n-au avut nici un rezultat. Au fost scotocite toate galeriile şi puţurile minei, s-a vorbit cu oamenii. Aceştia au reintrat din nou în mină şi – diavolul şi-a vârât din nou coada! Către amiază, după spusele oamenilor, diavolul a apărut într-unul din puţuri. Acesta s-a prăbuşit puţin mai târziu. De teama „diavolului” minerii au părăsit lucrul în cele din urmă, nemaivrând cu nici un chip să se mai reîntoarcă acolo. Descrierile făcute „acestuia” vin din mai multe surse. Pare să fie foarte înalt şi are păr lung şi

zburlit. Câţiva creştini spun chiar c-au văzut urme de copite de cal. Părerea mea rămâne neschimbată, întreaga poveste a fost inventată de-o firmă concurentă, altfel n-ar mai avea nici un sens.

— Din cauza asta aţi fost trimis tocmai din Bombay în Caşmir, domnule Ronswell? Atunci trebuie că-i ceva serios. Ce s-a mai întâmplat în ultima vreme în legătură cu acest caz?

— Încă n-am terminat, domnule Farrow. În ultimul timp câţiva păstori de capre, din munţi, au fost alungaţi, încet, dar sigur din locurile lor. Şi tocmai de acest „diavol”. Apare de-obicei noaptea şi intră în turmele de capre, speriindu-le de moarte. Câinii se comportă foarte ciudat la apariţia „vedeniei”. Nu atacă, ci se târăsc pe jos, schelălăind jalnic. Vedeţi şi dumneavoastră ce impresie poate face acest lucru asupra unor munteni primitivi şi foarte superstiţioşi. Părerea comună, unanim împărtăşită a oamenilor din preajma locului, este că e vorba de-o răzbunare sau despre vreo pedeapsă dumnezeiască.

— Şi în ce regiune anume, se petrec toate aceste lucruri, domnule Ronswell?

— La est de Srinagar, într-o regiune muntoasă, care precede intrarea în lanţul munţilor Himalaieni. Poliţia locală n-a rezolvat nimic, astfel încât am fost trimis eu însumi din Bombay la faţa locului, să întreprind cercetări.

— Ne-aţi mai putea povesti câte ceva despre Caşmir, domnule Ronswell? Poate că din descrierile ţinutului se pot desprinde câteva indicii referitoare şi la „diavolul” nostru.

— Caşmirul este o regiune muntoasă. În medie se găseşte la o altitudine de 1500 metri. Este înconjurat din toate părţile de vârfuri şi piscuri ale munţilor, acoperite cu zăpadă. Poate că forma provinciei asemănătoare unui ou ar putea fi descrisă mai bine sau mai exact ca o vale „muntoasă” decât ca o regiune muntoasă. Fluvial Djilam fertilizează întregul ţinut, luându-şi din vest şi est apele, de la numeroşi afluenţi care-l alimentează. Lanţul sudic al munţilor care acoperă înălţimi de până la 6470 metri în zona Pir-Pandsal, se învecinează cu munţii Himalaiei, iar la nord-vest, cu munţi Hinducuşi. Trecătorile sunt tăiate abrupt şi stau cam la o mie de metri mai jos decât vârful muntelui. Demne de vizitat sunt lacurile aflate la sud de capitala ţării. Cel mai renumit dintre acestea este lacul Wular, alimentat de Djilam. Din timpuri foarte vechi e cunosc multe cutremure care au avut loc în această regiune. Cel mai

puternic dintre acestea a fost cel din 1828, care a fost urmat două luni după aceea de alte câteva, mai mici.

— Cunoaşteţi ţara, după cum văd, destul de bine, domnule Ronswell, zâmbi Marian atunci când comisarul făcu o mică pauză.

— Dacă vreau să trec acolo drept geolog trebuie ca să cunosc cel puţin un minimum necesar. Să vă mai povestesc ceva despre flora şi fauna regiunii? Sau despre industria acestei ţări binecuvântate? M-am informat întrucâtva despre toate aceste domenii. Pe ambele maluri ale Djilamului cresc plopi, cireşi şi nuci. Piersici, caişi şi meri se găsesc într-o mare cantitate. Mai cu seamă abundă duzii a căror frunze constituie hrana pentru viermii de mătase. Călătorul este întâmpinat în valea Djilamului de-un amestec variat de arome florale de tot felul: trandafirilor, iasomiilor şi altor arbuşti sălbateci. Caşmirul este ţara de unde provine uleiul de trandafir exportat şi în oraşul târgurilor Leipzig. Uleiul de trandafir este un parfum deosebit, râvnit de multe femei şi dobândit de acelea a căror soţi sau rude îşi permit cheltuielile procurării acestuia.

— Din cauza dragostei dumneavoastră excesive pentru uleiul de trandafir aţi uitat complet de renumita lână de Caşmir din care sunt făcute nu mai puţin vestitele şaluri sau fulare de Caşmir, adăugai eu râzând.

— Asta cam aşa e, râse la rându-i şi comisarul. Fularele de Caşmir au fost odinioară încă şi mai renumite decât astăzi. Înainte erau lucrate de mână, acum s-au introdus pe scară largă şi în Caşmir, maşinile. Cu câteva zeci de ani înainte, trei ţesătoare lucrau câte trei săptămâni la un astfel de şal. Numai ieftinătatea mâni de lucru mai face ca azi marfa să fie plătită. Poate că nici nu ştiţi că pentru că pentru confecţionarea şalurilor de caşmir, de fapt pentru lâna acestora se foloseşte părul caprelor din Tibet pentru a căpăta elasticitate, moliciune şi rezistenţă deopotrivă. Există exemplare minunate de astfel de şaluri, exportate mai ales în anumite magazine din Statele Unite şi nu pentru bani puţini, se înţelege. Pentru asemenea lucruri – opere de artă, în adevăratul înţeles al cuvântului se lucrează la un şal câte trei luni. Da, da, la un singur şal! Că, apoi, nu se vinde pe degeaba e doar de la sine înţeles.

Profesorul – comisar ajunse la sfârşitul prelegerii sale. Bineînţeles că ştia mai multe despre ţară şi obiceiurile sale. Şi eu aş fi interesat să aflu mai multe, dar cu siguranţă era de părere că o expunere mai îndelungată ar sfârşi prin a ne plictisi.

Marian îi mulţumi lui Ronswell în numele amândoura şi spuse:

— La cutremurul din 1828 parcă nu-mi iese din cap locuitorii Caşmirului în marea majoritate sunt de religie mahomedană, asta mai voiam să întreb.

— Fără îndoială! În nordul Indiei, islamul s-a înstăpânit şi afirmat peste tot. Numai o fracţiune mică aparţin cultului Hindus.

— Încăodată mulţumiri, domnule Ronswell. Înc-o întrebare pe care ţin să o pun: în povestea asta cu diavolul din Caşmir s-au ivit şi incidente mortale?

— Încă nu, domnule Farrow. Din fericire, nu încă! Dar cred că s-ar fi ajuns şi-aici dacă minerii nu ar fi încetat lucrul în mină la timp. De fapt consider că este cel mai bine dacă ajungem ca turişti în Caşmir, dar Pongo şi cu Maha vor atrage cu siguranţă atenţia.

— Nu pot să-i las undeva, în afara problemei noastre, domnule Ronswell. Ne-a salvat de-atâtea ori în ultimul moment când ne aflam în situaţii aparent fără ieşire încât în nici un caz nu putem renunţa la ajutorul lui.

— Cum ar fi domnule Farrow ca Pongo să treacă drept servitorul meu. Poate astfel ar bate la ochi mai puţin.

— Excelentă idee, domnule Ronswell. Da unde-l lăsăm pe Maha? Nu are cumva în Amritsar, nepotul dumneavoastră vreun spaţiu potrivit pentru a-l adăposti şi-l îngriji pe ghepardul nostru, în tot acest timp?

— Da, cred că da! Dar cum vom face când ajungem în Amritsar? Mergem împreună sau despărţiţi?

— Cred că-i mult mai bine despărţiţi, domnule Ronswell. Daţi-ne adresa nepotului dumneavoastră şi vom merge la el. Ne întâlnim după căderea întunericului. Unul câte unul. Sper că maşina care ne duce să fie o limuzină în care să nu fim văzuţi. Ronswell ne asigură că e vorba de-un automobil închis, în care nimeni nu ne va recunoaşte.

Spre seară am ajuns în fine la Amritsar. Marian îi dădu de ştire lui Pongo, într-una din staţiile intermediare să fie pregătit.

Aşa că în clipa coborârii din tren, nu ne-am mai interesat de el, ca să nu batem la ochi. Chiar şi Marian şi cu mine am luat-o-n direcţii diferite ca şi cum nu ne-am mai fi întâlnit niciodată-n viaţă.

Ca să fiu sincer m-au uimit aceste măsuri extraordinare de precauţie pe care le lua Marian, dar prudenţa şi spiritul de anticipaţie nu pot dăuna niciodată aşa cum obişnuia el să spună. Până la căderea întunericului am hoinărit prin oraş

încolo şi încoace pe străzile animate şi aşa ca şi-n alte oraşe indiene, m-am bucurat de privilegiul pe care-l aveam de-a palpa viaţa inedită în aer liber care se desfăşura acolo. Gândurile mele erau adesea deviate de spectrul „Diavolului din Caşmir" care-mi pătrunsese parcă şi inconştientul.

Aveam şi eu adresa nepotului lui Ronswell şi ştiam regiunea în care locuieşte. Aşa că m-am orientat în aşa fel încât la căderea întunericului să nu fiu prea departe de ţelul meu.

Când am ajuns în faţa casei, uşa mi s-a deschis, fără a mai fi nevoie să bat la ea. Marian sosise cu puţin timp înaintea mea. A fost prezentaţi împreună unui domn pe nume Wood. Comisarul îl încunoştinţase deja pe nepotul său de sosirea iminentă a noastră şi acesta se bucură atât de tare de vizita noastră încât era gata el însuşi să participe la acţiune.

Când în cele din urmă sosi şi Pongo, Wood ne conduse în grădina sa şi ne arătă acolo, o cuşcă prevăzută cu gratii.

— Voiam odată să cresc nişte pui de urs, ne lămuri Wood dar n-am putut face rost de micile animale. Cuşca am construit-o totuşi. Aici putem să-l găzduim pe ghepardul dumneavoastră până la sfârşitul operaţiunii. O să-i aduc eu însumi zilnic hrana şi-o să mă conving că-i bine îngrijit şi nu-i lipseşte nimic.

Pongo îl conduse pe Maha la cuşcă, după ce-i şopti câteva cuvinte la ureche, pe care animalul păru că le înţelege. Îl privi pe Wood cu atâta încredere ca şi cum ar fi recunoscut în el pe noul stăpân provizoriu. Mai târziu, la cină am mai reluat în discuţie subiectul „Diavolului din Caşmir". L-am întrebat pe Marian înainte de-a merge la culcare dacă are vreo idee în legătură cu topica discuţiei, dar n-a putut scoate nici o vorbă în plus de la el.

— Bineînţeles că mi-am făcut o idee despre ce ar fi, dar pare atât de deplasată şi aventuroasă încât prefer mai degrabă s-o păstrez pentru mine.

După schimbul ăsta de cuvinte ne-am dus la culcare morţi de obosiţi.

Pe timpul nopţii m-a trezit la un moment dat un zgomot suspect. Se plimba oare cineva acolo prin cameră?

Poate că era Marian care căuta ceva anume şi umbla cât mai încet ca să nu mă trezească?

M-am ridicat în capul oaselor. În cameră domnea un întuneric deplin, aşa că trebuia să mă bazez doar pe simţul auzului. În timp ce ascultam cu atenţie, pipăi cu mâna

dreaptă după lampa mea de buzunar pe care-o aşezasem de cu seară pe noptieră.

Din nou am auzit zgomotul de adineaori – un hoţ opera atât de aproape că rămăsesem stupefiat de uimire. În acelaşi moment s-a trezit şi Marian, l-am auzit clar cum se scoală din pat. Mi-am aprins lampa de buzunar. Chiar în mijlocul camerei se afla un indian înalt cât un copac, care în momentul când îl ajunse fascicolul de lumină făcu un salt şi dispăru din încăpere înainte de-a mai avea timpul de-a întreprinde ceva.

Marian sărise-n aceiaşi clipă din pat şi aleargă după indian dar când apărui şi eu pe coridor, indianul nu mai era de văzut nicăieri.

M-am oprit nehotărât în pragul uşi. Marian dispăruse aşa îmbrăcat în pijama cum era, după indian, fără a lua o lampă de buzunar, fără un pistol la el. În momentul următor uşa camerei de alături se deschise. Pongo apăru pe culoar şi-mi şopti:

— *Masser* Bertram, Pongo auzit ceva în grădină. Oameni aleargă, Pongo merge să vadă.

Coborârăm amândoi treptele şi ne găsirăm în faţa uşii care dădea la capătul culoarului înspre grădină, care era deschisă acuma.

Pongo dispăruse deja în grădină, fără să scoată nici un zgomot. Ce era de făcut? Să alerg la rândul meu în grădină din faţa mea şi pe care n-o cunoşteam mai de loc?

Unde să-l caut pe Marian? De ce nu mai dădea vreun semn de viaţă? Trebuie să ştie doar că m-am luat după el.

Acum îmi veni în minte Maha. Dar animalul nu putea găsi urmele în grădină întunecată. M-am hotărât repede şi m-am repezit spre cuşcă. Drumul într-acolo în cunoşteam doar şi-l găseam şi pe întuneric. Pe Maha însă… Nu l-am mai găsit, cuşca era goală. Să fi avut Pongo aceleaşi gânduri ca şi mine? În ciuda pericolului mi-am reaprins lampa de buzunar şi-am început să cercetez împrejurimile. Zadarnic. N-am descoperit nimic şi nici de Pongo şi Marian n-am dat.

În partea din spate a grădinii am auzit un ţipăt înăbuşit, îmi atrase atenţia şi evident că m-am grăbit într-acolo. Lampa continua s-o ţin aprinsă.

Spre marea mea spaimă am dat de Marian – care zăcea fără cunoştinţă la pământ. M-am convins la repezeală, dacă mai era în viaţă. Har Domnului nu era decât ameţit. Am cercetat imediat tufişurile din apropiere. Dac-aş fi ştiut că Pongo fusese pe-aici mi-aş fi cruţat osteneala, dar n-aveam habar, în ce direcţie o luase.

Ca să-ncerc să-l mai urmăresc pe indian mi se păru o pierdere de vreme, aşa că l-am luat pe Marian pe braţe şi l-am dus în casă. Am ajuns în camera mea unde l-am aşezat pe pat. L-am trezit pe Ronswell şi pe nepotul acestuia. Wood fu peste măsură de-nspăimântat că-n casa lui s-a putut petrece aşa ceva şi alarmă de-ndată servitorimea.

Sub comanda acestuia s-a căutat temeinic în grădină, la lumina faclelor, dar aşa cum era de aşteptat, fără rezultat.

Între timp m-am ocupat de Marian. În cele din urmă deschisese ochi. Aproape o jumătate de sticlă de apă de colonie am folosit ca să-i frec fruntea şi pieptul.

— Aţi reuşit să-l prindeţi, a venit prima întrebare a prietenului meu.

Am negat scuturând capul.

— Nu, din păcate. N-am prea fost pe fază, de-abia împreună cu Pongo am intrat în grădină. Te-am auzit chemând şi m-am grăbit spre tine. Pongo încă nu s-a întors.

— Încă nu ştie nimeni că suntem aici, spuse el după o perioadă de reflecţie. Nimeni nu poate să bănuiască că noi, tocmai de „Diavolul din Caşmir" vrem să ne ocupăm. Cine să fi fost indianul? Un hoţ adevărat, un hoţ pur şi simplu, care s-a urcat prin fereastră? Şi cum a putut scăpa? Să fi intrat pe uşa, nu cumva te-a urmărit cineva, ieri prin oraş, Robert?

Am negat! Nu puteam deloc să-mi amintesc, dac m-a bătut vreun om sau altul la ochi, în ziua precedentă, când am hoinărit prin oraş şi nici să mă fi comportat eu însumi într-un fel, care să bată la ochii.

— E foarte posibil ca Ronswell să fi fost urmărit încă de la începerea călătoriei sale încoace şi cu acest prilej se va fi aflat şi cine suntem noi, încheiai eu mica mea explicaţie.

— Nici asta n-ar explica vizita indianului, răspunse Marian şi schimbă tema subiectului, când întreabă. Dar unde să fi rămas Pongo? Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic!

— Presupun că Maha a plecat cu Pongo, întrucât cuşca ghepardului e goală. Cu ajutorul lui, poate că Pongo va reuşi să-l dea de urma indianului, chiar dacă este întuneric. Nu cred că trebuie să ne facem griji din cauza lui Pongo, lui nu-i vine nimeni atât de uşor de hac.

Pe când vorbeam, Pongo reintră în cameră uşor, fără să facă zgomot, ca de obicei. Ronswell încremeni. Mă pufni râsul văzându-i faţa, când îl recunoscu însfârşit pe Pongo.

— Pongo urmăreşte indian, care luat drum spre Srinagar. Acolo dispărut. Pongo căutat mult, nu găsit nimic.

— Cred că-i aşa, fu de părere Wood, de-ndată ce intră Pongo în cameră. Strada spre Srinagar este un drum de trecere, care traversează sau face legătura cu ambele părţi ale muntelui. Nu-i mare lucru, ca să dispari în condiţiile astea.

— Mâine va trebui să călătorim cu foarte mare precauţie, spusei eu. Indianul ne poate foarte uşor instala o capcană.

Ronswell zâmbi.

— Să călătorim cu precauţie, domnule Bertram? Am de gând mâine să merg cu-o viteză foarte mare, cât poate să dea maşină în condiţiile astea, nu-i prea văd pe indian, punându-ne capcane.

— Dar ar putea uşor să ne blocheze drumul, chiar construind o ambuscadă din pietre, domnule Ronswell.

— Strada nu prea poate fi supravegheată, în continuu domnilor. Şi fără să mă laud trec unul dintre cei mai buni şi îndrăzneţi piloţi ai poliţiei din Bombay.

— Ce părere ai domnule Wood, se va reîntoarce noaptea asta indianul? reintră Wood pe firul conversaţiei.

— Nu cred, mai ales că ştie foarte bine că suntem pregătiţi să-l întâmpinăm cum se cuvine, răspunse Marian. Poate că va aştepta pe drumul acela de legătură. Cred că ne putem duce să ne culcăm liniştiţi, n-o să mai fim deranjaţi în noaptea asta. Domnule Wood dacă vreţi totuşi să fiţi liniştiţi, postaţi doi dintre servitorii dumneavoastră cei mai de încredere, de pază. Cu asta problema era rezolvată.

— Se face, domnul Farrow! A doua oară nu vor mai fi deranjaţi musafirii în casa mea.

Ronswell şi Wood ne urară noapte bună şi se retraseră în camerele lor.

Pongo rămase la fereastră, în camerele noastre şi se uită mai departe, scrutând întunericul.

Eu am adormit în curând, dar somnul meu fu din nou întrerupt. Pongo ne deşteptă, chemându-ne cu glasul şoptit.

— Indianul s-a reîntors! *Massers* scoală repede! A doborât servitori, se furişează-n casă. Pongo iese afară prinde indian.

Marian şi cu mine furăm de-ndată în picioare. Ne-am tras repede pantalonii pe noi, ne-am luat papucii de casă şi-am coborât după Pongo treptele. Când am păşit în grădină am văzut o siluetă cum dispare într-unul din tufişuri. Dacă era indianul sau Pongo, n-am putut fi siguri. Maha apăru brusc înaintea noastră, a executat un salt de câine înspre noi. Sări apoi din nou înainte, se-ntoarse îndărăt şi-apoi o luă din nou din loc. Voia-n felul acesta să ne facă să-nţelegem că trebuie

să-l urmăm. Ne-am luat după el, dar drumul animalului nu ducea înspre tufişul cu pricina, ci înspre partea din spate a grădinii. Tocmai în locul unde-l găsisem odinioară pe Marian inconştient, ni se înfăţişă un tablou grozav privirilor: Pongo stătea sub un copac, ridicat pe vârfurile picioarelor în timp ce-n jurul gâtului său se-nfăşurase un laţ care era fixat de una din crengile cele mai trainice ale copacului.

Pongo gâfâia, ştrangulându-se, dar nu putea să se mişte altfel laţul l-ar fi strâns şi mai tare de gât, luându-i aerul.

Dintr-un salt am fost lângă el, mi-am scos cuţitul din pantaloni, tăindu-i la repezeală, cu lama ascuţită, funia. Uriaşul înghiţi de câteva ori în sec să-şi revină, după asta, reluă încet:

— Pongo n-a avut încotro *Masser!* Trebuie să fi fost doi indieni. Pongo adus Maha, fugit aici. De sus căzut funie, prinde Pongo, ridică sus. Pongo nu poate face nimic. Maha nu poate face nimic. Indienii fugit peste zid. Atunci Maha adus *Massers.*

Ne-am mai revenit din spaimă îndată ce-am intrat în casă. Pe Maha l-am lăsat în grădină să umble liber.

Cei doi servitori şi-au revenit cu ajutorul nostru în simţiri. Nu prea ştiam ce s-a petrecut cu ei şi le-am ordonat să nu mai păşească pe timpul nopţii în grădină. În casă puteau să-şi continue garda, dar în spatele uşilor.

Ronswell şi nepotul său încă nu ştiau nimic de cel de-al doilea atac. Dormeau ca duşi un somn sănătos şi n-am mai găsit de cuviinţă să-i mai trezim, aşa că fără zgomot ne-am retras în camerele noastre.

Indianul sau indienii nu mai puteau pătrunde neobservaţi în grădină, Maha i-ar fi depistat cu siguranţă. Pongo preluă din nou paza la geamul nostru. Aşa că ne-am culcat, oarecum liniştiţi.

Am dormit netulburaţi până dimineaţă, iar Ronswell şi Wood au rămas foarte miraţi când dimineaţa, la micul dejun, le-am relatat despre aventura noastră din timpul nopţii.

Dup-aceea ne-am urcat în automobile şi-am plecat la drum. Cât am parcurs oraşul şi-n apropierea acestuia am rămas, Marian şi cu mine, adăpostiţi în dosul perdelelor maşinii, ocupasem locurile din spate. De-ndată ce strada deveni goală, am tras perdelele şi-am coborât unul din geamuri.

Drumul parcurgea o trecătoare abruptă printr-un defileu. Culmile înzăpezite ale munţilor din faţă luceau în bătaia

razelor de soare. Un pictor nu şi-ar fi putut dori un tablou mai maiestuos.

Ronswell conducea cu mare viteză, deşi uneori era silit să mai revină la viteza normală. Lângă el, pe scaunul de lângă şofer stătea Pongo. Am simţit de-ndată că Ronswell era un şofer experimentat. Privirea îi era concentrată asupra traseului dar putea totuşi purta o discuţie cu noi.

— Mă gândesc să vă debarc într-un loc foarte aproape de Srinagar, domnilor. De-acolo veţi putea intra în oraş ca turişti. Asta bate mai puţin la ochi. Pongo rămâne cu mine. Am aici o hartă exactă a oraşului Srinagar şi a împrejurimilor sale. Luaţi-o domnule Farrow, poate că veţi avea nevoie de ea, pe parcurs. Eu mai am încă una.

Marian împături bine, imediat, harta. Ronswell îşi marcase câteva puncte cu creionul şi ne lămuri asupra lor, pe parcursul călătoriei.

— Vedeţi mina asta, rău famată de pe hartă, domnilor? Se află în mijlocul munţilor, de aceea pentru o apariţie a diavolului e foarte nimerită sunt sălbatice sau dacă vreţi, mai degrabă romantice. Punctele pe care le-am însemnat cu roşu sunt locurile unde „Diavolul" a dat buzna în turmele de capre. Locurile sunt foarte aproape. „Diavolul" pare că se aţine într-o anumită circumferinţă.. Împrejurimile

— Cel mai bine ar fi dacă ne lăsaţi înainte de prima cruce roşie pe care aţi făcut-o pe hartă, propuse Marian. În felul acesta o să ne familiarizăm mai bine cu regiunea în care bântuie diavolul nostru.

— În regulă! Nu cred – deci după întâmplările din Amritsar o să vă pară ciudat – că „diavolul" ăsta omoară vreun om.

— Eu sunt absolute convins c-avem de-a face cu-o imensă păcăleală. De fapt nu cred nici versiunile cu concurenţa, ci sunt de-o cu totul altă părere. Peste cât timp vom ajunge la locul unde trebuie să ne dăm jos? se interesează mai departe Marian.

— Mai durează aproximativ două ore, domnule Farrow, veni răspunsul călătoria dura într-un tempo alert.

— Pitiţi-vă undeva-n maşină, domnilor. Undeva-n faţă văd c-au apărut nişte siluete, zise deodată Ronswell.

Ne-am lăsat pe spate pe scaunele pluşate, moi, pentru a nu putea fi văzuţi, în timp ce Ronswell dădu gaz cât putu de mult, pentru a trece-n viteză de trecătorii de pe şosea. Deodată frână atât de rapid că furăm proiectaţi înainte.

Ne-am ridicat din nou, de jos. Ronswell înjura în toate felurile ca şi un lucrător din docuri. Automobilul se opri.

— Ce s-a întâmplat, întreabă Marian.

— Ia uitaţi-vă domnilor! Asta ar fi putut însemna moartea noastră sigură. Ce ticăloşie!

De-a curmezişul străzii fu trasă o sârmă, care era legată la stânga şi la dreapta de copaci puternici. Am coborât.

— Al treilea atentat! stabili cu obiectivitate Marian. Cine ar fi putut şti că venim tocmai în direcţia asta?

Ronswell nu putut să dea un răspuns mai bun decât noi, la toate aceste întrebări. Am îndepărtat cu grijă sârma. Între timp Pongo cercetă împrejurimile, dar nu dădu de nici o urmă proaspătă, în afara urmelor obişnuite ale pantofilor celor pe care tocmai îi depăşisem.

Ne uitarăm după aceştia, dar între timp, dispăruseră.

— Cu siguranţă trecătorii aceştia au fost cei care au întins sârma, spuse comisarul. Poate c-au dispărut printre stânci. Chiar înapoia noastră începe un teren stâncos. Aici urmele încetează, aşa că n-ar avea nici un rost să mai perseverăm în direcţia asta. Oricum aceştia se descurcă în ţinutul ăsta stâncos mai bine decât noi.

Ne-am urcat în maşină şi-am pornit mai departe. Ronswell conduse acum cu viteză moderată. Şoseaua era mai întortocheată şi de-aceea nu putea merge cu viteză mai mare şi nici vizibilitatea nu era prea bună.

Aici am fi putut foarte bine fi atacaţi, întrucât regiunea se preta de minuna la asta.

— Acum adversarii noştri ştiu sigur că venim, stabili Marian. Poate că ne pun noi capcane!

Trecătoarea le oferea doar cea mai bună posibilitate.

— Ce-am putea face împotrivă, domnilor? Trebuie să fim foarte atenţi şi-atâta tot. În caz de necesitate ne vom baza pe focul pistoalelor noastre.

II
DIAVOLUL SE ARATĂ!

APROAPE DE AMIAZĂ am ajuns la locul unde urma să coborâm. Ronswell opri maşina şi fără a face mare vâlvă, dispărurăm, maşina rămânând curând în afara privirilor noastre.

Ne-am îndreptat înspre două blocuri de piatră şi-am început cu cercetările de-aici. N-am remarcat nimic deosebit.

— De aici un drum duce direct la mină, observă Marian după o vreme. I-am spus lui Ronswell să nu neaştepte la Srinagar. Poate că vom petrece noaptea la mină. Provizii avem destule în rucsacurile noastre. Carabinele nu cred că le vom utiliza, dar de pistoale s-ar putea s-avem nevoie. Înainte, deci, Robert! Drumul până la mină îl putem recunoaşte uşor şi să sperăm că paznicii de la intrarea minei ne vor lăsa să intrăm.

— Nu prea cred să fie paznici pe-acolo, Mariane?

— Dacă sunt paznici totuşi acolo, trebuie să vedem cum ajungem jos fără să folosim ascensorul pentru puţ.

Aproape fără voie, în timp ce ne întreţineam cu jumătate de glas am privit întâmplător în sus. Mi se păru că sus, deasupra stâncilor am zărit o siluetă, pentru o foarte scurtă fracţiune de timp şi i-am atras atenţia de-ndată lui Marian.

Privirea prietenului meu mătură cu atenţie stâncile. Dar în clipa următoare am încremenit amândoi. Deasupra grupului de stânci se-ndreptă silueta uriaşă a unui indian cu partea de sus a corpului dezgolit şi părul zburlit. Acesta ţinea un bloc uriaş de piatră în ambele mâini îi ridică deasupra capului şi-l azvârli asupra noastră.

De-abia am avut timp să sărim într-o parte, că bolovanul uriaş se şi zdrobi de pământ. Fragmentele săriră în toate părţile şi ne atinseră şi pe noi.

Am vrut să tragem imediat, dar indianul dispăru din raza priviri noastre înainte de-a putea să ne ducem gândul la capăt.

Am aşteptat mai mult timp, dar nimic nu s-a mai întâmplat. În cele din urmă, ţinând în continuu ochii aţintiţi înspre înălţimea stâncilor am păşit încet mai departe. Fiecare cotitură a drumului nostru se cerea cercetată cu atenţie, asta am şi făcut, dar indianul nu se mai făcu văzut.

Au trecut câteva ore până am păşit pe trenul pe care scândurile răspândite peste tot, ne-au dat de ştire că ajunsesem în vecinătatea minei. Aceasta părea absolut

părăsită de oameni. Mă trecu un fior când m-am gândit că-ncurând amândoi, Marian şi cu mine, trebuia să coborâm în străfundul puţului. Ce-o să întâmpinăm acolo, mai multe sute de metri sub pământ?

Marian se târî înainte singur şi dispăru într-una din cuştile din lemn care duceau înspre mină. După puţin timp îmi făcu semn dintr-una din ferestrele cuştii. Construcţia părea într-adevăr părăsită. Am început să cercetăm încăperea primitivă şi extrem de veche. „Ascensorul" putea fi pus în mişcare manual şi putea să intre trei oameni deodată.

— Mă gândesc că deocamdată să cobor numai eu singur, Robert, făcu Marian. După cum văd după lungimea frânghiei puţul nu poate fi chiar atât de adânc.

— Şi cum o să ajung eu la rându-mi jos? Nimeni nu va pune „ascensorul" pentru mine în mişcare!

— Să lăsăm coşul jos. Vei fixa frânghia. Puţul nu e mai adânc de 100 metri, te poţi lăsa în jos pe frânghie, când îşi voi da eu semn.

Pregătirăm coşul pentru coborâre. Marian luă loc în coş şi eu îl lăsai în jos. Dură destul de mult până ce atinse solul. M-am aplecat peste marginea puţului. Jos în adâncime am văzut o luminiţă difuză, care, după scurt timp, dispăru. Marian o luase deci într-unul din gangurile minei.

Am mers la una din ferestrele barăcii pentru a mă asigura că afară totul era în ordine. Era de presupus că indianul nu părul zburlit să ne fi urmărit şi-acum ne ţinea în observaţie. Deocamdată însă nu se mişca nimic. Când m-am apropiat din nou de puţ am auzit de jos vocea lui Marian.

— Robert, Robert, vino jos!

M-am convins încăodată că funia ţinea şi era corespunzător legată şi înţepenită şi mi-am dat drumul în jos, spre fundul puţului. Coborârea nu părea să-mi facă cine ştie ce greutăţi şi parcursesem deja ca jumătate din distanţă când de jos am auzit o împuşcătură.

— Grăbeşte-te Robert! strigă Marian. Sus pare a fi cineva. Să sperăm că n-o să taie funia!

Din mişcarea frânghiei mi-am dat seama că sus cineva încerca s-o apuce. M-am lăsat în jos cât am putut de repede. Era şi timpul! Mai aveam frânghia în mână când orice rezistenţă încetă şi aceasta căzu în întregime de sus. Fusese tăiată.

— Şi cum vom urca din nou la suprafaţă? nu mă putui abţine să-ntreb.

— Nu-ţi fă nici o grijă! La nevoie va şti Ronswell unde ne aflăm. Şi Pongo nu se va lăsa până nu vom fi din nou

lângă el. Mai mult încă, sunt de părere că nici nu va trebui să ne folosim de puţ pentru a ieşi la suprafaţă, există o a doua ieşire, pe care va trebui s-o descoperim. Asta o foloseşte dealtfel şi „Diavolul din Caşmir”.

Mi-am aprins lampa de buzunar şi împreună cu Marian am început să cercetăm primele galerii. Puteam merge normal, unul lângă celălalt. N-aveam de ce să ne temem de ce-i în spatele nostru aşa că puteam cerceta în toată liniştea galeriile minei. Pân-acum n-am dat de nici un sistem de ventilaţie deşi aerul era destul de bun. Poate că galeriile erau alimentate cu aer prin cea de-a doua ieşire, care crea un curent puternic de aer, aşa cum bănuia Marian.

După un timp am dat de locul unde galeriile se prăbuşiseră. Aici trebuia să se fi petrecut vreo explozie întrucât pereţii erau pe alocuri înnegriţi. Ne-am căţărat peste dărâmături şi am ajuns la o grotă mare unde începeau galeriile să se ramifice în continuare.

— Va trebui să cercetăm pe rând toate galeriile, Robert! Poate c-o să dureze mult, dar poate c-o să avem noroc şi-o să găsim mai repede ceea ce caut.

— Ce-a de-a doua ieşire?

— Pe asta încă n-o caut. Doar dacă dăm şi de asta între timp cu atât mai bine.

— Prin urmare ce căutăm acuma Mariane?

— Intrarea pe care o foloseşte „Diavolul din Caşmir”.

Am început mai întâi să căutăm prin galeriile care se găseau plasate înspre est, întrucât aici bănuia prietenul meu să dea peste ceea ce voia. Mi-am lăsat privirea de multe ori să rătăcească-n jur, pe când Marian ciocănea un perete sau altul, de parcă ar fi bănuit ceva în spatele acestuia. Galeria, prima pe care am început s-o examinăm se terminase. Ne-am întors aşadar, dai nou în grotă.

— Acum vine rândul la cea de-a doua, mă îndemnă Marian. Înaintasem deja o bună porţiune de drum în cea de-a doua galerie când în urma noastră un râs sardonic, răsunător, se făcu auzit.

Într-o clipă ne-am întors şi-am luminat în spatele nostru, înspre direcţia de unde venise zgomotul.

În acelaşi moment ne-am tras pistoalele. Timp de câteva minute am încremenit aşa. Nu se vedea nimic. L-am privit mirat pe prietenul meu.

— Cred Robert, „Diavolul din Caşmir” a vrut să ne atragă numai atenţia asupra lui. Trebuie să fie în apropiere. Cunoaşte doar mina, cu toate galeriile ei mult mai bine decât noi.

De-abia-şi terminase Marian fraza când râsul se făcu din nou auzit. Părea să-ţi dea fiori de groază auzindu-l. Direcţia din care venea nu era uşor de stabilit, întrucât ecoul repercuta sunetul de pereţii galeriilor.

— Stinge lampa! îmi strigă Marian.

Stăteam acum în întuneric şi Marian mă trase ceva mai la perete. Am rămas o vreme aşa. Şi din nou răsună râsul cel grozav, dar acum părea să vină de undeva din faţă.

Marian îşi aprinse brusc lampa sa de buzunar, dar în faţa noastră totul era pustiu, în afară de bineînţeles de pereţi din piatră ai galeriilor. Ne-am oprit din nou locului când ceva zbură şi se lovi de peretele pietros. Tocmai acolo unde străbătusem c-o clipă mai înainte.

— Jos! îmi şopti iarăşi Marian.

Stăteam lipiţi de pământ. Cu precauţie, camaradul meu începu să se târască înspre cea de-a treia galerie. Să fi observat ceva acolo?

De două ori la rând se mai auzi râsul diabolic care după opinia mea se asemăna cu râsul unui dement. Din precauţie nu ne-am mai reaprins lămpile.

La intrarea în cea de-a treia galerie ne-am ridicat în picioare. Voiam să-i şoptesc ceva partenerului meu, când râsul răsună din nou. Acum venea destul de aproape. Marian făcu un pas înainte şi concomitent făcui lumină.

Marian înşfăcase un indian mare, care se apăra deznădăjduit.

Îi veni în ajutor prietenului meu. În acest proces îi veni cumva indianului în partea stângă, unde acesta-şi ridicase braţul, străduindu-se s-apuce. Braţul în mişcare al omului nostru îmi lovi lanterna, care se rostogoli departe şi lumina ei se stinse.

Marian strigă ceva, ce n-am putut bine înţelege. Întrucât nu puteam avansa decât pipăind în jurul meu, am înaintat foarte încet. Deodată se făcu lumină. Marian îşi aprinse propria lui lampă de buzunar. Dar indianul dispăruse.

— Cred c-a dispărut în galeria asta, a spus repede Marian. Păcat că ţi-a putut smulge lampa din mână, altfel îl prindeam cu siguranţă. Vezi dac-o găseşti. Am oricum becuri de rezervă la mine.

Marian lumină din nou grota. Ceva mai departe mi-am găsit lampa de buzunar. Un minut mai târziu mi-am înşurubat becul de rezervă. Am declanşat butonul şi funcţiona.

— Indianul nu putea să fi dispărut decât în cea de-a treia galerie, repetă amicul meu, să sperăm că-l vom prinde,

atunci vom şti cu siguranţă mai multe.

Ca un răspuns din nou răsună râsul prea bine cunoscut, părea să vină ce-i drept din cea de-a doua galerie.

Să fie indianul atât de uşuratic încât să-şi trădeze singur, locul unde se adăpostea?

— Ai grijă să mă acoperi Robert, îmi spuse Marian în timp ce ne apropiam de cea de-a treia galerie. Pătrunsesem vreo 20 de metri în interiorul acesteia când m-am întors din nou brusc şi-am luminat cu atenţie în urma mea. Nu mi-a luat toată această operaţiune decât câteva secunde şi totuşi când m-am întors Marian…. Dispăruse.

N-am auzit nici un zgomot. Am rămas ca încremenit locului.

Să fi căzut acesta în vreo capcană? Dar unde?

O altă galerie nu se mai ramifica de aici.

Pe sol nu descoperi nici o gaură. Unde a dispărut Marian?

III
ÎN GHIARELE „DIAVOLULUI”

N-AM ÎNDRĂZNIT SĂ MĂ MIŞC DIN LOC, în timp ce o mie de gânduri îmi treceau prin cap. În cele din urmă am îndrăznit să fac doi, trei paşi înainte. Dar pământul nu se prăbuşi cu mine, solul era solid.

— Mariane, strigai eu cu-o jumătate de voce, sperând totuşi că va apare de undeva aşa cum a dispărut.

Dar drept răspuns n-am primit decât râsul sinistru. Fără vrere m-am rotit pe călcâie voind să mai luminez odată galeria până la grotă. Am încremenit locului însă, neîndrăznind să mă mai mişc, când în faţa mea apăru indianul cel înalt, de parcă s-ar fi ivit din pământ. Înmărmurirea mea dură numai câteva secunde. Am vrut să ridic mâna cu pistolul când un lichid îmi stropi faţa. Am simţit cum îmi pierd cunoştinţa. Foarte neclar, parcă de la o mare depărtare am crezut că percep încăodată râsul sinistru.

Când mi-am revenit în simţiri, am constatat că mâinile şi picioarele îmi erau legate şi un căluş mă-mpiedeca să vorbesc. Un întuneric complet mă-nconjura din toate părţile. Unde rămăsese Marian? Să fi fost scos din luptă după acelaşi procedeu? Am început să mă mişc în stânga şi-n dreapta, până am dat de-un corp. Să fi fost a lui Marian? Cu ajutorul telegrafiei noastre secrete mi-am putut da sema în câteva secunde. Era Marian, care-mi transmise prin Morse, în felul lui cunoscut.

M-am mişcat atât de mult încolo şi-ncoace e sol până am ajuns spate-n spate cu prietenul meu. Poate că ne va reuşi cumva să ne eliberăm reciproc de legăturile noastre, ca-n atâtea alte dăţi.

Marian se trudi îndelung, eu am simţit cum îmi pierd răbdarea până ce am simţit cum legăturile mele se slăbesc treptat.

Acum devenise un fleac să scap definitiv de ele. Nici cu legăturile de la picioare nu m-am chinuit prea mult. În câteva minute eram amândoi liberi.

Pipăind în jur, ne-am examinat temniţa în care ne găseam. Spre mirarea noastră am dat peste rucsacurile noastre şi peste alte lucruri pe care le avusesem asupra noastră, nu lipseau nici măcar pistoalele.

— Să îndrăznim s-aprindem luminile, Robert. Oricum nu s-aşteaptă să ne fi eliberat, de-ar şti numai!

— Numai de nu ne-ar supraveghea de undeva, Mariane!

— Nu prea cred. „Diavolul” pare să lucreze singur. Cred că aici jos şi-a organizat sediul vreo sectă, care nu e lăsată să-şi serbeze cultul oficial de către autorităţile engleze. Mineri probabil că şi de aceia au fost alungaţi. Mina era în plină expansiune şi ar fi tulburat sălaşul practicanţilor acelui cult. Indianul acela mare, care probabil îl întruchipează pe „Diavol” este pe post de sperietoare.

Teoria lui Marian părea destul de plauzibilă.

Acum însă era mai important decât toate să găsim o a doua ieşire din temniţa asta subpământeană.

Ne-am reaprins lămpile de buzunar şi ne-am reluat cercetările. După mai multe examinări zadarnice ale pereţilor galeriei, Marian dădu drumul unui şuierat de satisfacţie arătându-mi o mică crăpătură practicată în peretele stâncos. Îşi scoase apoi cuţitul din buzunar şi-i introduse lama în tăietură – un zgomot uşor, o trosnitură şi peretele din faţa noastră se retrase. Pătrunserăm într-o grotă înaltă, în formă de cupolă, cu pereţi netezi. Spaţiul semăna cu-o cameră de provizii. Marian părea să aibă dreptate cu presupunerea sa.

Dar o ieşire din această grotă n-am mai găsit în ciuda tuturor sforţărilor noastre. În spate erau adunate câteva pietroaie de diferite mărimi. La ce serveau nu-mi puteam explica în nici un chip. Şi prietenul meu se uită lung şi gânditor, într-acolo. În cele din urmă ridică capul şi se uită spre tavan.

— Am găsit Robert! se bucură Marian. Dacă aranjăm pietroaiele într-un anume fel, putem construi nişte trepte care ne vor duce-n spre ieşire. Hai să încercăm.

Pietroaiele nu era prea greu de ridicat şi duceau într-adevăr spre ieşire. Marian urcă şi cercetă plafonul. Eram întrucâtva obişnuiţi cu secretul templelor indiene şi în consecinţă găsirăm nu peste mult o trapă care numai ea singură putea intra în discuţie ca o eventuală posibilitate de ieşire.

Marian deschise înspre sine această trapă, care se dovedi a nu fi asigurată şi se urcă mai departe prin aceasta. Eu îl urmam îndeaproape. Ne găseam într-adevăr într-un templu Indian. Înaintea noastră stătea figura necunoscută a unei zeităţi. Templul primea lumină de pe partea stângă, printr-o lucarnă care pătrundea prin plafon.

Ne găseam deci pe unul din versanţii muntelui, o galerie ducea de aici mai departe. Poate că tocmai această galerie ducea în cele din urmă la libertate.

Mai întâi am cercetat împreună templul dar acesta n-a arătat că mai există vreo ieşire. Când eram pe punctual de a pătrunde în galerie, am auzit aproape de noi un mormăit înfuriat. Ne-am întors şi-am privit cu groază un uriaş urs brun (cenuşiu) care venea spre noi. După cum ştiam, se mai găseau încă în Caşmir asemenea urşi. Fără-ndoială urşii nu sunt atât de dornici de atac ca şi lei, tigri şi panterele dar aceştia pot deveni foarte periculoşi mai ales că nu le poţi descifra din expresia feţei când au de gând să te atace.

Pot să afişeze o mină cu totul nevinovată pentru ca-n momentul următor să te strivească între labele sale.

Probabil că ursul de-aici era domesticit. El se ridică pe ambele picioare, păşi domol spre Marian şi voii să-l îmbrăţişeze.

Marian nu se trase, aşa cum mi-am închipuit, el privi numai ursul fix în ochi.

Deodată răsună în spatele nostru din nou un mormăit, un al doilea urs păşea spre noi. Acum trebuia să acţionăm repede. Numai cu fuga puteam să ne salvăm de un atac pe două fronturi.

— Repede în galerie, strigă Marian.

Am alergat spre un colţ al încăperii unde am văzut de la bun început primele trepte care duceau în sus. Urşii ne-au urmat bineînţeles dar ne-am dovedit mai rapizi şi curând am ajuns în galeria care se ridica cu vreo şase metri deasupra podelei templului. Aici ne simţeam deocamdată în siguranţă.

Evident urşii nu intenţionau să urce treptele, care pentru ei fiind atât de buni căţărători ar fi fost o nimica toată. S-au aşezat jos în faţa statuii zeului şi şi-au închis ochi pe jumătate. Am avut răgaz să privim în jur. Numai la doi metri depărtare de mine se găsea o lucarnă prin care pătrundea lumina zilei.

Marian se căţără pe umerii mei şi privi afară. După care am schimbat rolurile şi m-am căţărat şi eu pe umerii lui Marian, de-abia-mi putui reţine un ţipăt de uimire la vederea peisajului care s-aşternea în faţa ochilor. Un mic cazan din stâncă înconjurat de pereţi înalţi şi abrupţi de stâncă stătea chiar aproape sub mine. În vale zării o mulţime de căsuţe cu grădini. Oamenii circulau pe drumuri bine întreţinute.

— Minunat Mariane! am exclamat plin de uimire. După ce ne vom fi terminat aici treaba, va trebui să vizităm neapărat această localitate.

Pe Marian îl pufni râsul:

— Crezi cumva, Robert că localitatea asta o s-o găsim noi, aşa, numaidecât? Ia uite-te pe hartă? O vezi cumva localizată?

Prietenul meu scoase harta pe care i-o dăduse Ronswell, cu-nfrigurare am căutat localitatea-n cauză dar nu era însemnată nicăieri.

— Din ce motiv n-ai tras asupra urşilor Mariane? l-am întrebat eu curios. Acum nu ne mai putem coborî în sala templului fără teama de-a fi atacaţi de aceştia.

— Deocamdată vom rămâne aici, unde cu siguranţă nu bănuie nimeni încă, că ne aflăm. Putem să alegem uşor o poziţie mai comodă, chiar orizontală şi chiar să mâncăm ceva.

Am fost de acord cu propunerea întrucât stomacul mă presa de mai multă vreme. Am luat proviziile din rucsacurile noastre şi-am mâncat pe săturate. N-am pregetat însă să cercetăm constant sala templului. Urşii s-au retras după o vreme, erau cu siguranţă îmblânziţi şi jucau aici numai rolul de paznici. Treptat se făcu întuneric. Lumină nu puteam face în nici un caz, pentru a nu ne pune fără rost vieţile în pericol. Dacă pe timpul nopţii nu se mai petrecea nimica, vom încerca dimineaţă s-o ştergem de aici. Am făcut de gardă cu schimbul. Mai întâi a dormit Marian două ore, apoi am urmat eu. Când mi-am preluat cel de-al treilea schimb am auzit jos sub mine un zgomot. L-am deşteptat de-ndată pe Marian. O dâră slabă de lumină penetra până la noi. După ce ne-am uitat cu precauţie în jos, l-am văzut pe indianul cu părul zburlit, care-l întruchipa pe „Diavol” preocupat să deschidă trapa care stătea chiar în faţa zeităţii stranii, care ducea spre temniţa în care fusesem noi lăsaţi, legaţi întâia oară. Cu siguranţă că va descoperi acuma dispariţia noastră. Ce se va întâmpla?

Indianul dispăru prin deschizătură. După puţin timp reapăru. Se uită în sala templului şi-apoi privirea sa se direcţionă spre galerie. Ne retraserăm însă atât de mult cu spatele încât în nici un caz nu ne mai putea vedea.

După ce „Diavolul” mai privi de câteva ori, jur împrejurul templului, dispăru din încăpere.

— Reprezentaţia va începe de-ndată Robert! Fii atent la ce se-ntâmplă în templu. Dacă vreunuia îi dă prin gând să se urce în galerie, îl avertizăm întâi şi-apoi tragem.

— Nu ştiu ce idee să-mi fac de toată treaba asta Mariane! Ne aflăm într-un templu care se află foarte aproape de o mină şi ni se oferă un peisaj minunat, care pe hartă nu-i deloc trecut. Nu cunoaştem nici zeitatea care tronează acolo

în templu deşi am străbătut India în lung şi-n lat. Nu-mi pot explica toate astea!

— Poate că-i mai simplu decât presupui tu, Robert! Plec de la ideea ca totul să decurgă fără vărsare de sânge. Trebuie doar să ne păzim să nu mai cădem în plasa indianului. Este singurul de care trebuie să ne ferim.

Ei iată că începe!

În templu se făcu deodată lumină ca ziua. Patru indieni prevăzuţi cu făclii păşiră în încăpere, printre ei şi diavolul nostru. Ultimul păşi înăuntru un indian bătrân cu-o barbă lungă albă, care se opri în faţa statuii zeului necunoscut. Eram căutaţi peste tot, dar nimănui nu-i trecea prin cap că ne putem găsi sus în galerie.

Bătrânul indian în chemă pe „Diavol” la el şi-i vorbi pe un ton agitat. Marian îmi povesti mai târziu că bătrânul îi făcu „Diavolului” reproşuri pentru că presupunea că acesta ne omorâse şi prin asta nesocotea poruncile sale. „Diavolul” însă îl asigură de nevinovăţia sa şi-i promise că ne va găsi cât mai repede cu putinţă.

După un timp indieni dispărură din templu. Ne-am întipărit bine în minte locul pe unde părăsiseră templul, întrucât acolo trebuia să se găsească neapărat ieşirea atât de căutată. Diavolul se postase pe restul nopţii cu siguranţă la pândă, de el nu prea ne temeam acum după ce atacul acestuia se produse, în timp ce urşii continuau să fie o problemă.

— Eu o să mă cobor primul, Robert, fu de părere Marian. Poate-mi reuşeşte să zăvoresc undeva urşii ăştia. Cu siguranţă că se găseşte o cuşcă pe undeva. Cred că numai de aceea sunt lăsaţi pe-afară, pentru că nimeni nu se găseşte în templu, la ora asta.

— N-ar fi mai bine să-l căutăm împreună, Mariane, am întrebat eu, întrucât nu mi se pare drept ca numai unul să rişte.

— E mai bine dacă tu vei avea de grijă de aici de sus, când se întoarce „Diavolul”. Nu trebuie să ne mai lăsăm prinşi de acesta, cu nici un chip a doua oară.

Aşa că am rămas singur în galerie urmărind sala întunecată a templului. Din când în când vedeam lampa de buzunar a lui Marian luminând în jur.

Ştiam în felul acesta, mereu, unde se găsea. În fiecare clipă mi se părea că aud mormăitul înfundat al urşilor, dar totul rămânea liniştit.

Deodată am tresărit cu putere: cineva mi-a atins braţul, dar nu era decât Marian care se strecurase din nou în

galerie.

— Urşii dorm în cuşca lor, Robert, îmi şopti el. Am dat de ieşirea pe care-o căutam, care are un cifru secret. O să-ncercăm să dispărem cât mai repede cu putinţă.

— Încotro duce ieşirea? Şi dacă paznicii stau de veghe şi în faţa templului!

— Am căutat peste tot. Ieşirea dă către un perete de stâncă de unde o potecă îngustă duce în serpentine până-n vale. O să ajungem unde voiai înainte, în valea minunată pe care-am văzut-o prin lucarnă.

M-am bucurat s-aud asta – şi-n sufletul meu – ştiam că azi n-o să se-ntâmple nimic neplăcut.

Marian mă conduse spre ieşire, pe care o deschise fără prea multe greutăţi. Când am păşit afară din închisoarea noastră, luna lumina valea, care arăta extreme de paşnică aşa ca situaţia între cei doi munţi. Camaradul meu zăvorî cu grijă ieşirea şi am început coborâşul în vale. Pe măsură ce ne apropiam de localitate cu atât mai prevăzători deveneam. După o ultimă cotitură prin defileul muntelui, cărarea ducea aţă spre această aşezare. Ne izbi nările un puternic miros de trandafiri şi iasomie. Nu mă putui abţine să nu mă gândesc la cursul ţinut de Ronswell despre Caşmir. Marian se oprise şi trase adânc aerul parfumat în piept, zicând:

— Aici ar trebui omul să-şi petreacă puţin timpul, doar în linişte şi pace făcând abstracţie de restul oamenilor.

— Şi „Diavolul” ce rol joacă în povestea asta, am întrebat eu.

— Aici e ceva cu diavolul ăsta, care supără, Robert.

Am mai vrut să-l întreb ceva pe Marian, dar apăru o siluetă şi-a trebuit să dispărem repede în dosul unei stânci, pentru ca să nu ne vadă.

Încetul cu încetul silueta se apropia de noi şi-acum la lumina lunii am putut recunoaşte făptura „Diavolului din Caşmir”.

Întrucât Marian rămăsese pe deplin liniştit, am rămas şi eu tot aşa, deşi tare mi-aş mai fi dorit să mă năpustesc asupra indianului.

Păşea spre templu şi dispăru curând din raza noastră vizuală, când păşi spre locul un de era intrarea. Ce dorea să caute acolo? Ne căuta oare pe noi?

— Să plecăm spre localitate, mă zori Marian.

— Şi crezi că acolo nu vei întâlni nici un duşman, am întrebat.

— Singurul duşman tocmai a trecut pe lângă noi şi nu se va mai reîntoarce înainte de revărsatul zorilor, Robert.

Haide, nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Spunând asta, camaradul meu îşi grăbi simţitor paşii spre localitatea de vis pe care o văzusem. Mă aşteptam să văd în orice clipă făptura întunecată, care să năvălească asupra noastră, dar totul rămânea liniştit.

În cele din urmă am ajuns la prima colibă mai mare, uşa stătea larg deschisă. Fără să şovăie Marian păşi înăuntru. Am vrut să-l avertizez dar el mi-a făcut semn să-l urmez.

Încăperea în care tocmai intrasem aducea a sală de provizii sau mai degrabă a sală de recuzită de tot felul.

În spate, pe-un plan ceva mai ridicat era plasat un fel de tron. Un tron pe un podium. În tronul fotoliului stătea aşezat un indian bătrân, care ne privea cu-o căutătură fixă. Marian păşi spre el şi rămase la doi metri depărtare de el în picioare. Indianul ne examină îndelung, după care ne spuse într-o engleză fluentă:

— V-am aşteptat domnilor. Ştiu cine sunteţi. Nepotul meu, care şi-a câştigat reputaţia unui „Diavol" mi-a mărturisit despre apariţia dumneavoastră în zonă. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să trec la măsuri drastice. Nepotul meu este un om cu înclinaţii spre violenţă, căruia-i place să joace, cu plăcere, rolul conducătorului acestei comunităţi. A semănat discordie peste tot şi-ar dori să mă uzurpe. De câteva luni am observat că mina era ameninţată să avanseze prea mult. Comunitatea noastră este cu desăvârşire necunoscută. Ne-nchinăm unui zeu pe care l-au venerat şi strămoşii noştrii. Templul nostru e construit în aceşti munţi care au suferit cele mai mari transformări cu ocazia cutremurelor de pământ care au avut loc. Pericolul consta, ca după avansarea minei, să fim descoperiţi. Nepotul meu mi-a făcut propunerea de a îndepărta pericolul, dar trebuia ca totul să se desfăşoare după planul său. Cum a procedat, din păcate, am aflat prea târziu. A apărut peste tot în rolul „diavolului". Dacă n-ar fi apărut nişte împrejurări favorabile, o mulţime de oameni şi-ar fi pierdut viaţa. Am aflat prea târziu ce v-a făcut şi dumneavoastră. Azi dimineaţă mi-a povestit că v-a luat prizonieri. M-am bucurat când am aflat că mai trăiţi. Aş fi preferat să stăm de vorbă, mai degrabă, întrucât vă cunosc ca oameni care-i ajută pe cei în nevoie. Ştiu că nu-mi veţi refuza cererea, dacă va fi vorba de-a proteja o comunitate paşnică. Nepotul meu, vrea să rezolve totul cu ajutorul forţei. Asta nu pot s-o tolerez, sprijiniţi-mă şi ajutaţi-mă să dejoc uneltirile nepotului meu! Lăsaţi apoi comunitatea asta să trăiască în linişte şi pace!

L-am ascultat pe bătrân în linişte:

— Am bănuit toate astea, răspunse Marian. Atât cât stă în puterile noastre o să vă ajutăm pe dumneavoastră şi această comunitate. Cum ar fi dacă printr-un intermediar aş cumpăra mina asta şi-apoi aţi opri-o? Nimeni nu ar mai ridica problema redeschiderii minei. Nimeni n-ar mai bănui apoi că-n spatele minei se află o comunitate ai căror membrii vor să rămână necunoscuţi, întrucât se-nchină la un zeu cunoscut numai de ei.

— Aţi putea şi aţi vrea domnule Farrow să-ncheiaţi afacerea asta pentru mine? întreabă bătrânul. Vă descurcaţi cu astfel de afaceri mai bine decât mine. Cu mijloacele băneşti vă stau, fireşte la dispoziţie. Puteţi cumpăra pe numele dumneavoastră şi puteţi afirma că vreţi s-o exploataţi mai târziu. Procedura vom aranja-o între noi.

Marian se declară de acord ca să joace pe intermediarul. Bătrânul preot ne rugă să ne considerăm oaspeţii săi. Pentru restul nopţii am primit adăpost şi aveam sentimentul că putem dormi liniştiţi.

M-am deşteptat când am văzut zorii zâmbindu-ne printr-o mică fereastră. Încă somnoros m-am ridicat în picioare. În acelaşi moment am văzut un uriaş braţ brun care parcă era îndreptat înspre mine. M-am aplecat repede. Un obiect greu zbură prin aer şi trecu la un fir de păr pe lângă capul meu – cu cuţit fusese aruncat. Dintr-odată am fost pe picioare şi am fugit spre uşă. Prea târziu. De făptuitor nici urmă. Marian se trezi la zgomotul făcut de mine şi se uită mirat în direcţia mea. Arătai spre cuţitul care stătea înfipt deasupra patului, într-un par de lemn.

— L-ai recunoscut pe agresor? m-a întrebat calm Marian.

— Am văzut numai un braţ, dar nu putea fi decât „Diavolul din Caşmir”.

— Aşadar nepotul nu ascultă de tutorele său, zise Marian. Aşadar lucrurile nu se vor desfăşura aici atât de paşnic pe cât am crezut noi, din păcate. Ciudat e numai că „Diavolul” are cam aceeaşi putere, de care se bucură bătrânul preot.

— Să-i dăm de ştire repede bătrânului preot, dar ce s-a întâmplat acolo, Mariane?

— N-ar avea nici un rost Robert. „Diavolul” va nega-o. Să lăsăm lucrurile-n voia lor. Dacă „Diavolul” ne mai plictiseşte nu voi mai cunoaşte nici o milă altfel pentru noi ar putea fi mult prea târziu.

IV
DISPARIŢIA PROFESORULUI RONSWELL

O ORĂ MAI TÂRZIU ne primi bătrânul preot şi-i înmână lui Marian o sumă de bani generoasă care-i îngăduia să cumpere mina. Înăuntru sufletului meu îmi venea să râd că cunoscutul vântură lume Marian Farrow cumpără o mină în Caşmir, pe care n-are de gând s-o exploateze şi care de fapt nici nu-i aparţinea.

Un preot tânăr ne conduse pe-o cărare izolată care dădea spre capitala Srinagar. Marşul nostru prin dimineaţa însorită a fost o adevărată plăcere. Când am ajuns la hotelul în care ştiam c-a descins Ronswell am aflat că acesta a plecat cu servitorul său dar nu se ştia unde. Cu siguranţă că Ronswell era plecat împreună cu Pongo la mină.

Am hotărât să mergem pe urmele lor. Mai întâi Marian îl caută pe proprietarul vechii mine pentru a negocia vânzarea cu acesta. Proprietarul ne privi cam mirat când Marian îi făcu propunerea de cumpărare a minei.

— Nu pot scădea preţul numai pentru că acolo se petrec lucruri inexplicabile, deocamdată, domnilor.

— Sunt gata să plătesc preţul pe care-l avea mina, înainte de apariţiile despre care vorbiţi.

Proprietarul nu-şi putut reprima un zâmbet pişicher. O astfel de afacere nu dorea evident s-o lase să-i scape printre degete. În două ore, după ce-am vizitat un notar, am fost cu actul de vânzare-cumpărare în mână.

Am mâncat repede în restaurantul hotelului, am închiriat o maşină şi ne-am îndreptat spre noua noastră proprietate. Am coborât chiar în locul în care ne depusese c-o zi înainte Ronswell, am expediat automobilul înapoi şi-am pornit-o spre mină.

Cunoşteam de-acum prea bine pericolele care ne pândeau în defileu şi de-aceea am fost cu ochii în patru şi-am putut ajunge nestingheriţi la intrarea în mină. Mai întâi Marian se convinsese că Ronswell şi cu Pongo n-au fost aici, mergând într-o gheretă din lemn în care mai fusesem şi noi prima dată. Totul rămăsese neschimbat şi chiar funia zăcea tăiată pe fundul puţului.

— Unde-ar putea fi oare Ronswell şi Pongo, Mariane? Comisarul n-are doar nici o bănuială în legătură cu comunitatea cunoscută de noi.

— N-ar fi exclus ca amândoi să fi fost atacaţi. I-am fi ajuns altfel pentru că nu cred c-au plecat chiar cu noaptea în cap. Numai să nu fi picat în vreo capcană!

— Poate că vom găsi totuşi în una din căsuţele astea de lemn vreun semn de la ei, Mariane.

— Să mai căutăm atunci. Dar dacă apare „Diavolul" din nou, fii fără milă.

Am cercetat din nou capătul funiei tăiate. Deodată Marian scoase un fluierat apreciativ ca şi cum ar fi dat în sfârşit de ceva.

— Nu este aceeaşi funie cu care ne-am lăsat noi în jos, Robert. Ia uită-te la capătul ei! Funia asta e aproape nouă. Cu siguranţă Ronswell şi Pongo au fost capturaţi după ce s-au lăsat şi ei în jos cu funia asta.

Am fost nevoit să-i dau dreptate. Funia pe care-o folosisem noi, era veche.

— Cum să ajungem atunci în puţ? am întrebat eu. Dar nici camaradul meu nu putea da un răspuns la o astfel de întrebare. Am căutat prin toate cotloanele şi-am dat de o baracă cu materiale de schimb. Acolo am dat de-o nouă funie cu scripeţi. Am transportat-o la gura puţului.

— Coboară tu întâi acolo Robert! Eu voi veghea de sus ca funia să nu fie tăiată de cineva, dar fi atent în galerie dacă dai peste cineva.

— Ar fi mai bine, dup-aceea ca să fixăm frânghia puţin lateral, în felul ăsta, voi putea avea o perspectivă mult mai bună-n sus.

— Bine gândit! Aşadar începe coborârea! Opreşte-te, n-ai auzit nimic?

Mi se păru mie c-am auzit un zgomot înfundat. Am stat şi-am ascultat cu încordare. Din nou acelaşi zgomot! Suna de parcă un obiect greu s-ar fi ciocnit de un perete din lemn. Dacă nu mă înşelam, zgomotul venea dintr-a doua încăpere dinspre dreapta.

Ne-am îndreptat înspre sursa zgomotelor, care venea la intervale regulate. În ultima baracă în care se găseai o grămadă de lăzi dezafectate am auzit în afara acelor zgomote regulate şi-un geamăt încet ce părea să vină dintr-una din lăzi. Ni se întinsese o cursă sau vreunul din prieteni era ferecat într-adevăr într-una din lăzi?

Marian găsise-n curând lada, după sursa zgomotelor. Alte două lăzi erau puse deasupra. Le-am dat jos şi-am deschis-o c-o rangă ce se găsea-n apropriere, printre celelalte lucruri ce-a de a treia ladă – când am luat capacul, l-am găsit înăuntru pe Pongo ce fusese legat şi-n gură avea un căluş.

L-am eliberat repede şi Pongo ne-a povestit, după ce-a tras câteva guri de aer proaspăt în plămâni, în modul său laconic, ce i se întâmplase.

— *Masser*, Pongo mulţumeşte. Pongo ajunge cu profesor aici. Aduce funie şi aruncă în puţ. Profesor coboară jos. Pongo stă sus de pază. Pongo aude oameni cum se strecoară, se-ntoarce. Aici stă „Diavol" negru şi scuipă Pongo lichid în faţă. Pongo nu mai ştie nimic, se trezeşte în ladă închis.

Să sperăm, ne-am spus, ca cel puţin Ronswell să nu fie în pericol în vreuna din galerii sau în templu.

— Pongo trebuie să coborâm din nou în puţ, tu trebuie să stai de veghe, dar să nu te laşi din nou ameţit. Când te vom chema, trebuie să te coborî cât mai repede pe frânghie, jos. Ţine-te spre lateral ca să putem vedea de jos şi să putem trage, în caz că cineva va-ncerca să-ţi taie funia de sus!

— *Massers* poate fi liniştiţi. Pongo a doua oară foarte atent.

Ne putem baza pe Pongo aşa că-ncepem coborâşul. Marian se lăsă primul în jos şi la un semn dat cu frânghia de jos, l-am urmat.

Am aşteptat apariţia lui Pongo şi-ncele din urmă făptura lui uriaşă apăru în deschizătura puţului.

Pongo coborâse pe jumătate, când sus apăru într-adevăr un cap. Pistolul meu şi-al lui Marian detunară concomitent, capul dispăru rapid. Câteva secunde mai târziu, Pongo apăru printre noi şi spuse imediat:

— A fost iarăşi „Diavol". Pongo exact recunoaşte.

— Unde s-o fi putut ascunde Robert, indianul, de ce nu l-am găsit, când am fost sus? întreabă Marian. Doar am căutat peste tot. Intrasem în galerie şi-acum vorbeam cu vocea scăzută. Deodată o bubuitură se făcu auzită lângă noi, un bolovan fusese aruncat de sus, prin gura puţului, de către cineva şi cesta nu putea fi decât „Diavolul".

— Massers aşteaptă aici! spuse Pongo zelos. Pongo caţără repede sus şi prinde pe „Diavolul".

Pongo îşi şi începu pregătirile de-a se urca sus dar Marian îl opri s-o facă, întrucât i se părea actul lui Pongo fără rost.

— Trebuie mai degrabă să mergem să-l căutăm pe Ronswell, cu siguranţă zace pe undeva, legat şi cu căluş în gură şi nu ne poate atrage atenţia în nici un chip, fu de părere prietenul meu.

— Să căutăm şi-n galeria unde am fost noi pentru întâia dată atacaţi, Mariane! De acolo ne putem descurca apoi mai bine.

— Sunt presărate peste tot capcane, Robert. Trebuie să fim foarte atenţi. Să sperăm că-l vom putea prinde uşor pe „Diavolul” ăsta.

Am păşit încet mai departe. Pongo o luase înainte şi a-nceput să cerceteze cu lampa de buzunar, cu multă atenţie solul galeriei, pereţii şi plafonul acesteia. Fără nici un incident am ajuns din nou la peştera cupolă de unde de ramificau mai multe galerii. Marian îi zise lui Pongo să-nceapă căutarea în cea de-a treia galerie.

— Fii foarte atent! îi şopti cu ocazia asta.

Pongo dădu numai din cap şi se strecoară mai departe, dar rămânând destul de aproape de noi ca Marian să-l poată reţine în cazul c-ar fi ajuns la locul dorit.

— Aici ar trebui să fie, Robert, spuse Marian pe şoptite şi se opri. Să cercetăm peretele din dreapta, pe acolo trebuie să fi venit „Diavolul”.

Am căutat multă vreme, dar n-am putut descoperi nimic.

— *Massers* aici! spuse Pongo încet şi ne arată o crăpătură în perete. Când am îndreptat lămpile noastre de buzunar asupra crăpăturii am văzut că aceasta nu se-ntindea pe o suprafaţă mare. Găsisem uşa secretă.

Marian găsise cu mare uşurinţă uşa secretă, întrucât se exersase destul de mult, în astfel de manevre prin aventurile anterioare. În acelaşi moment în spatele nostru am auzit un zgomot destul de puternic. Mirosea a gaz.

— Nu respira, îmi strigă Marian şi împinse uşa.

Curând dispărurăm îndărătul acesteia. Marian închise din nou uşa.

— „Diavolul” trebuie să presupună că ne-am înăbuşit. El n-a remarcat sunt sigur c-am reuşit să găsesc mecanismul secret şi-am deschis uşa. Trebuie să plecăm repede de-aici!

Ne găseam într-un gang care mergea paralel cu galeria minei. Ne-am grăbit de-a lungul acesteia şi-am ajuns la o uşă de cupru. Am reuşit fără probleme să deschidem toate uşile. Am păşit înăuntru şi ne-am găsit într-o mică încăpere, care de cealaltă pare mai era mărginită de-o altă uşă.

Marian deschise a doua uşă şi iată-ne iar în templul în a cărei galerie am petrecut noaptea anterioară.

— Atenţie urşii! îmi şopti Marian şi se uită cercetător în jur. Se strecură apoi pe lângă perete înainte şi noi l-am urmat. Marian arată apoi în sus, înspre galerie. Urşii stăteau paşnici în cuştile lor, dar uşa acestora era deschisă. Am închis-o şi am urcat treptele spre galerie.

— Dar unde să fi rămas Ronswell, am întrebat eu.

— N-are nici un rost să-l mai căutăm, Robert. Cred că se găseşte exact în aceeaşi încăpere în care am zăcut şi noi legaţi. Sper ca preotul să apară din clipă-n clipă. În fiecare după-amiază se celebrează aici serviciul divin religios, după cum ne-a povestit bătrânul preot.

— Vin oameni mulţi acolo, *Massers,* ne strigă Pongo, care se ridicase sus la înălţimea ferestrei pentru a privi înafară.

Ne-a lipit în aşa fel de pereţii galeriei încât să nu putem fi văzuţi imediat de-afară. După un timp uşa templului se deschise şi primul păşi prin ea, bătrânul preot. Un mare convoi de oameni îl urma. Preotul se reculese puţin în faţa statuii zeului său, apoi ţinu coreligionarilor săi într-o limbă necunoscută o cuvântare. După ce acesta-şi termină cuvântarea toţi se uitară, plini de aşteptare înspre partea din spate a templului. De-acolo apăru nepotul bătrânului preot „Diavolul din Caşmir”. După el îl trăgea pe comisarul Ronswell.

Ronswell fu depus înaintea preotului care începu acum cu acesta un fel de interogatoriu. El traduse fiecare cuvânt al comisarului comunităţii sale.

— Pe cine căutaţi în vechea mină, întreabă preotul.

— Pe prietenii mei, sosi laconic răspunsul.

Comisarul nu arătă nici o teamă şi-i reproşă chiar tratamentul la care fusese supus de către nepotul preotului.

— Prietenii dumitale sunt în siguranţă şi acum probabil că sunt în Srinagar.

De-abia termină de spus vorbele că „Diavolul” sări în faţă şi răcni furios:

— Nu, aceştia au murit în galerie! Ne-am recâştigat din nou libertatea, omorâţi-l de-ndată şi pe acest om!

— Ţi-am spus să taci! îl întrerupse bătrânul preot. Numai eu am voie să dau ordine aici! Şi dacă o să aflu că tu nu te-ai supus poruncilor zeului nostru şi i-ai omorât pe străini care erau pe cale de-a ne face un mare serviciu, zeul nostru te va pedepsi!

„Diavolul” râse batjocoritor şi strigă din nou.

— Tu nu vei mai avea curând nici un cuvânt de spus, bunicule. Nu te mai pot baza pe toţi cei care sunt aici că-ţi ţin ca odinioară partea. Mulţi te condamnă pentru lipsa ta de energie, pentru moliciunea ta. Vrei să dăm pe tavă comunitatea noastră englezilor, care ne vor interzice de a ne mai venera zeul?

Un murmur străbătu adunarea. Acum îmi bătu la ochi că bătrânul ca şi „Diavolul” vorbiseră până acum englezeşte.

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi trebuiau să fie supuşi de odinioară ai englezilor.

— Comunitatea noastră va rămâne şi pe viitor netulburată şi secretă, vorbi bătrânul preot. Străinii mi-au promis că vechea mină nu va mai fi pusă niciodată în funcţiune.

Prin rândurile oamenilor străbătu concomitent un murmur de aprobare dar şi de răzvrătire, ceea ce era de neînţeles.

Bătrânul preot vorbi mult timp în limba sa până se păru că toţi cei prezenţi înclină în favoarea sa.

După asta luă şi diavolul cuvântul. Am văzut clar cum un şir întreg de oameni îl aprobau.

Bătrânul îşi aruncă întâmplător o privire-n sus şi din locul său plasat la înălţime ne zări, dar trăsăturile feţei sale nu-l trădară cu nimic.

Din nou vorbi acesta cu cei din comunitatea sa şi în încheiere ridică mâna înspre galerie şi zise în engleză:

— Veniţi jos, domnilor şi luaţi parte la consfătuirea noastră. Străinilor nu le este interzis să păşească în templul nostru. Să sperăm c-aţi adus veşti bune!

Marian şi cu mine coborârăm, Pongo rămase însă pe mai departe culcat acolo şi ne şopti:

— *Massers* merge singuri. Pongo veghează aici.

Am coborât treptele şi ne-am îndreptat spre bătrânul preot. El ne întinse mâinile după obiceiul european, drept salut şi ni le scutură energic.

În ochii nepotului său se putea citi clar ura.

Marian îi arătă preotului documentul care-l făcea proprietarul minei. Preotul îl citi în faţa oamenilor săi şi le mai spuse în plus câteva cuvinte lămuritoare. Strigăte entuziaste se auziră din toate părţile, pe care „Diavolul” încearcă zadarnic să le acopere prin ale sale.

Eu l-am eliberat între timp pe Ronswell de legăturile sale, ceea ce preotul lasă să se întâmple ca ceva de la sine înţeles. Când „Diavolul” voii să mă împiedice, Marian îl pironi cu pistolul său la faţa locului.

Dacă n-ar fi fost „Diavolul” aventura noastră aici s-ar fi încheiat în mod paşnic. Dar nepotul se lupta pentru tronul unchiului său şi voia ca el însuşi să devină primul preot al comunităţii.

Marian vorbi puţin în şoaptă cu bătrânul preot după care bătrânul se-ntoarse spre nepotul său şi vorbi cu el. Deodată faţa acestuia i se schimonosi groaznic, începu să strige şi să blesteme:

— Vrea să vă ucidă, întrucât se teme pentru siguranţa comunităţii noastre. I-am interzis şi hotărârea finală va fi

luată de zeul nostru. El vrea să lupte cu unul dintre dumneavoastră. Dacă învinge, toţi vor trebui să moară. M-am opus unui astfel de duel.

— De ce? întreabă Marian. Suntem pentru lupta în duel. Să sperăm că-i e tot una, cu cine se luptă.

— O să vă trimit pe toţi în iad, urlă „Diavolul”.

Marian vorbi din nou cu preotul şi-l rugă să aprobe duelul. După multe codeli acceptă însfârşit. Lupta trebuia să-nceapă către seară pe o pajişte anumită a muntelui.

Adunarea fu apoi dizolvată. Ne-am coborât cu preotul şi cu membrii comunităţii sale în vale, fără a ne mai preocupa de Pongo.

V
DUELUL LUI PONGO

BĂTRÂNUL PREOT NE GĂZDUI PRIETENEŞTE. El ne cumpără formal mina pentru sine. Fu prevăzut un document pentru acest caz. Spre seară apăru Pongo.

— *Massers,* dă permisiunea ca Pongo luptă cu „Diavolul", spuse acesta.

— La asta ne-am gândit şi noi, râse Marian. Dar n-aş vrea să-l ucizi, doar să-l înveţi minte.

— Pongo face, spuse uriaşul şi dispăru.

Ne pregătirăm de plecare. Furăm însoţiţi de un alai întreg de preoţi şi astfel ajunserăm la locul destinat desfăşurării luptei. „Diavolul" şi Pongo lipseau încă. Preoţii făcură un semicerc şi se puseră pe aşteptat. În cele din urmă sosi nepotul bătrânului preot. Plin de ură ne măsură cu privirea.

— Cine îndrăzneşte să se lupta cu mine? strigă el.

— Pongo, aici!

Ca din pământ apăru uriaşul negru în faţa acestuia.

„Diavolul" tresări puţin, se reculese şi spuse:

— Mie pe deplin egal, sunt gata de luptă.

Bătrânul preot aduse două cuţite lungi şi-l lasă pe Pongo să aleagă. Celălalt îi dădu nepotului său. Pe pământ se trasă un cerc, pe care luptătorii nu-l puteau depăşi. Începutul luptei îl dădu bătrânul preot. Luptătorii stăteau unul în faţa celuilalt, de parcă erau turnaţi în bronz.

După ce preotul bătu din palme, lupta începu. De-ndată „Diavolul" se repezi năvalnic asupra potrivnicului său, dar o mişcare a braţului lui Pongo, îl zvârli deoparte.

Acum deveni mai precaut şi se apropie cu paşi înceţi. Încearcă din când în când un atac surpriză, dar Pongo era în gardă. Uriaşul negru încă nu luptase, ci-şi încerca numai adversarul.

Deodată indianul se repezi înainte şi încearcă direct să-şi implânte cuţitul în pieptul lui Pongo. Mai întâi acesta se apleacă brusc, astfel încât cuţitul trecu pe lângă el şi prin forţa impactului, negăsind rezistenţă îşi pierdu echilibru. Acum Pongo ar fi putut împunge cu cuţitul său, dar n-o făcu.

Indianul se ridică cu greutate şi rămase la o oarecare distanţă în expectativă. Îşi înfrânse durerea provocată de căzătură. Când ne văzu feţele zâmbitoare îl apucă furia. Se repezi din nou asupra lui Pongo, care primi atacul cu braţul îndoit şi cu celălalt braţ prinse mâna dreaptă a adversarului său indian.

O smucitură scurtă a lui Pongo şi indianului îi zbură cuţitul din mână. Pongo îşi lasă liber adversarul şi cu-o lovitură de picior îi azvârli acestuia cuţitul în prăpastia care se afla la marginea pajiştei, stabilită pentru luptă.

Îi arată adversarului cuţitul său şi-l azvârli după celălalt. Acum duelul urma să continue fără arme, ceea ce se văzu, nu-i prea convenea „Diavolului". Dar ura sa, era mai mare, decât raţiunea. Se repezi asupra lui Pongo şi-l cuprinse în braţele sale, lui Pongo nici că-i păsa se scutură numai descotorosindu-se de adversarul său şi-apoi îl ridică pe sus, ca pe un viţel.

Performanţa lui Pongo scoase preoţilor strigăte de entuziasm. Uriaşul îi dădu adversarului său un brânci uşor care-l împinse cât colo.

— Nu mai este nici o luptă *Masser,* strigă Pongo. Adversar prea slab, Pongo este milă!

El voii tocmai să-l roage pe bătrânul preot să pună capăt luptei când „Diavolul" veni din nou ca din puşcă spre el.

Pongo însă veghease atent! Făcu numai un pas lateral care-l făcu pe indian să se clatine. El căzu la pământ, se rostogoli mai departe şi… căzu peste marginea prăpastiei. Un strigăt de disperare străbătu liniştea serii „Diavolul" dispăru în prăpastie. Se mai auzi încă un urlet deznădăjduit înainte de-a se fi zdrobit de stânci.

— Pedeapsa zeului, vorbi bătrânului preot.

Toţi îşi plecară mâna, mărginindu-se să-i spună.

— Nu e vina ta, Pongo. A fost cu adevărat pedeapsa Domnului.

Prăpastia era cel puţin de două sute de metri adâncime. Indianul îşi pierduse viaţa fără nici o îndoială. Nici măcar nu putea fi înmormântat. În tăcere ne-am reîntors în vale.

— Acum povesteşte-ne te rog, domnule Ronswell, cum de-ai ajuns în puterea „Diavolul", îl întreabă Marian, întrucât comisarul păstrase până acum tăcerea.

— În acelaşi mod ca dumneata domnule Farrow, răspunse acesta. Când „Diavolul" a tăiat funia, am ştiut că Pongo a fost surprins. Am vrut să vă caut de unul singur, când într-una din galerii am auzit un hohot de râs sardonic. M-am grăbit într-acolo. Mi s-a împroşcat în lină figură un fel de lichid care m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. M-am trezit legat într-una din încăperile pe care n-o cunoştea. Restul îl ştiţi.

— După ce v-am povestit astăzi după-amiază, sper, continuă prietenul meu, că veţi păstra tăcerea asupra acestei aşezări şi-a locuitorilor ei. Va fi suficient dacă raportaţi la

serviciu că „Diavolul” este mort şi nu va mai pare. Cu asta, problema s-ar putea considera rezolvată.

— Bineînţeles că-mi dau consimţământul, domnule Farrow, păcat că nu putem afla mai mult despre viaţa acestei comunităţi, făcu Ronswell.

Spre seară se reuniră toţi preoţii. Le-am mai dat încăodată asigurările noastre solemne că nu vom sufla o vorbă despre localitatea şi templul ei. Ca semn de recunoştinţă noi vom fi întotdeauna primiţi ca musafiri, dacă drumul nostru va mai trece prin Srinagar sau prin apropiere.

În zorii zilei următoare am pornit spre casă. Pe cărarea îngustă ne conduse un tânăr preot şi până la intrarea în mină şi-apoi ne luarăm un călduros rămas bun. Am rămas singuri.

— Mina nu va fi închisă şi aceasta va fi punctul final al aventurii noastre.

Stăteam unul lângă celălalt şi priveam barăcile din lemn. Deodată am simţit un brânci puternic care m-a împins bine, câţiva metri.

Cu Marian şi Ronswell s-a petrecut acelaşi lucru. Întrucât aterizară la câţiva metri depărtare de mine. Concomitent am auzit un bloc enorm de stâncă cum se prăbuşea.

Într-o clipă am fost din nou în picioare. Pe locul unde stătusem se odihnea un imens bloc de stâncă, care numai de sus putea fi rostogolit. Pongo îl observase şi ne-a dat un brânci salvându-ne viaţa.

— Asta numai „Diavolul din Caşmir” ar fi putut s-o facă, zise el cu calm. Sigur nu s-a prăbuşit în prăpastie ci s-a prins undeva, salvându-se. Acum vrea să se răzbune.

Ronswell se uită şovăitor în jur.

— Pongo, trebuie să te urci sus, noi îţi vom asigura de jos spatele, cu armele noastre.

Pongo se puse pe treabă. Am văzut că era teribil de furios pe indian, pe care în duel îl tratase cu blândeţe. Se urcă repede pe stâncă, în vreme ce noi vegheam de jos cu armele pregătite. Pongo ajunse sus, fără nici un incident. Se uită-n-mprejur şi arată apoi cu ochiul spre sud. Să fi fugit „Diavolul” într-acolo?

În clipa aceea se auzi o explozie atât de puternică încât pământul începu să se cutremure. Dinspre barăci izbucni un nor de fum. Prin fum am văzut flăcările. Preoţii au aruncat mina în aer sau au prăbuşit-o, mai bine zis.

— S-a făcut, zise mulţumit Marian, arătând spre barăci şi intrarea în mină. Noi însă va trebui să-l prindem neapărat pe „Diavolul”. Deocamdată sarcina noastră e pe jumătate îndeplinită. Pongo ne făcea semne să-l urmăm.

Să-nceapă urcuşul!

Am început să urcăm, dar n-a fost deloc uşor. Priveliştea care ni se oferi ne recompensă pe deplin efortul.

La poalele noastre se aşterneau minunate pajişti verzi în care erau întreţesute covoare de flori, în toate culorile curcubeului. În depărtare trona vârfurile acoperite cu zăpadă ale munţilor Himalaia.

Nici vorbă să-l vedem pe undeva pe „Diavolul din Caşmir".

— Avem provizii la noi, zise Marian. Aşa că nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să stăm de pază. Va veni el cu siguranţă îndărăt.

Aici puteam zăbovi o vreme şi ne-am făcut comozi chiar la intrarea în gang, am deschis câteva cutii de conserve şi-am început să mâncăm. Pongo preluase veghea. El şedea pe un bolovan mai mare în faţa peşterii.

Orele se scurseră încet, am început să fumăm şi să ne repovestim din aventurile noastre mai vechi aşteptându-l pe „Diavol". Va trebui să stăm toată noaptea în peştera asta? Nu era tocmai comod şi n-aveam nici o pătură la noi. Se apropie seara. Veni şi noaptea. Marian ne dispuse astfel la gura peşterii încât nimeni nu putea trece pe acolo fără ca să ştim. Chiar înăuntru peşterii nu rămăsese nimeni. Eu stăteam în dosul unui bloc de stâncă şi puteam parcurge cu privirea o mare întindere.

Din nou au trecut ore după ore. Să n-aibă de gând „Diavolul" să se întoarcă? Deodată mi-a ajuns la ureche un fluierat uşor. Era semnalul dat de către Pongo. „Diavolul" părea să se afle în apropiere.

Îmi scrutai vederea cât puteam de mult, privind departe în întuneric. Câteodată mi se părea că percep vreo mişcare. Dar ochii-mi jucau o festă. Erau numai umbrele uriaşe ale stâncilor. Acestea nu ne erau favorabile, inamicul nostru s-ar fi putut uşor ascunde în dosul lor. În nou răsună semnalul lui Pongo.

Uriaşul negru o zbughi deodată sus, ca şi catapultat de-o forţă nevăzută. Se repezise asupra cuiva. Am sărit la rândul meu în sus, ca să-i dau o mână e ajutor. Pongo trebuia să se fi înşelat asupra aprecierii distanţei la lumina slabă a lunii, întrucât am văzut o siluetă căutându-şi scăparea în fugă făcând salturi impresionante. Am început să alergăm după acestea în timp ce câteva gloanţe ne fluierară pe la ureche.

— Atenţie, strigă Marian.

Şi noi ne traserăm pistoalele şi-am încercat să tragem după cel care fugea, fără însă a-l putea nimeri. Deodată

silueta dispăruse de parc-ar înghiţiţi-o pământul.

— Opriţi-vă, ne strigă Marian care se adăpostise lateral de mine în dosul unei stânci. „Diavolul” se află-n spatele pietroiului ăla mare, din stânga. Între Ronswell şi mine era o depărtare de câţiva metri. Comisarul îşi trase pistolul şi ţinti cu grijă. Două detunături răsunară în noapte. Indianul din faţa noastră trase o înjurătură urâtă. Ronswell trebuie să-l fi nimerit.

M-am uitat din nou la Ronswell. Două gloanţe trecură hăulind pe lângă mine. M-am aplecat cât am putut. Din nou Ronswell trase. Din nou trebuia să fi nimerit pentru că indianul scoase nişte urlete mai puternice decât de prima dată.

M-am uitat după Pongo, dar nu era de găsit nicăieri. Poate s-a strecurat să-i cadă în spate adversarului nostru.

Am mai tras cu schimbul pentru a concentra atenţia „Diavolului” asupra noastră. Şi Marian păru să-şi fi atins ţinta întrucât se auzi din nou urletul „Diavolului”.

Acum venea rândul meu. Am dus arma la ochi şi-am aşteptat cu răbdare s-apară capul sau vreun braţ de din dosul stânci din faţă. Atunci voiam s-apăs pe trăgaci.

Marian şi Ronswell au tras de mai multe ori. Deodată a apărut ceva întunecat deasupra blocului de stâncă. În acelaşi moment căzu dincolo o împuşcătură. Am tras şi eu. Să fi nimerit?

Dincolo nu mai mişca nimic. Să fie oare o viclenie de-a adversarului nostru pentru a ne scoate din rezervă? Glasul lui Pongo se auzi de-acolo, chemându-ne:

— *Massers* vine! Indian grav rănit!

O umbră uriaşă apăru dintre stânci şi ne făcu semn – era Pongo. Am sărit în picioare şi ne-am grăbit într-acolo. „Diavolul din Caşmir” zăcea fără cunoştinţă la pământ.

L-am cercetat, dar pentru el nu mai era salvare. I-am potrivit capul pentru cazul că şi-ar mai fi revenit încăodată în fire. Poate voia să ne spună ceva, pentru ultima oară. Tăcuţi stăteam adunaţi în jurul lui.

Deodată îşi deschise ochi. Încă mai ardea vie ura în ei. Obosit îşi închise din nou pleoapele, apoi ochii i se deschiseră dintr-odată pentru a ne spune, cu multă sforţare:

— Mergeţi… la… lacul Wular. Acolo… găsiţi ceva…. Mai mult n-am putut înţelege. Vocea indianului devenise acum prea slabă. Marian se apleacă peste el. Se scurseră minute. Apoi Marian îi apasă ochi şi se ridică:

— A sosit sfârşitul, spuse el. O să-l îngropăm aici. A fost un fanatic.

Pongo curăţă mica peşteră, unde ne petrecuserăm o mare parte din noapte. Îl transportarăm pe indian acolo şi acoperirăm cu pietre intrarea grotei. Înaintea acesteia am îngrămădit câteva bucăţi de stâncă.

Zorii nu erau departe, când ne-am îndreptat spre Srinagar.

Marian, nu spuse multă vreme nici un cuvânt. L-am întrebat care e motivul tăcerii sale.

— Mă gândesc la ultimele cuvinte ale indianului, Robert. Va trebui să vedem lacul Wular.

— V-aş însoţi cu plăcere dacă mi-o permiteţi, zise comisarul.

— Cu plăcere numai dac-o să aveţi timp, râse Marian.

— Deocamdată am patru săptămâni de călătorie în interes de serviciu, ne lămuri Ronswell.

Ne-a bucurat să-l avem cu noi câtva timp întrucât era curajos şi gândea bine ceea ce făcea.

— Înainte de toate va trebui să-i dăm de ştire nepotului dumneavoastră, domnule Ronswell, ca să ne trimită pe Maha cu automobilul. Poate că vom avea nevoie de el la lacul Wular, mai adaugă prietenul meu.

Când soarele se arătă la orizont, am ajuns şi noi la Srinagar. Am tras la hotelul unde trăsese şi Ronswell închiriindu-ne camera. Ronswell telegrafie nepotului său.

Către seară Maha ajunse la noi.

Uimitoarele aventuri pe care le trăiesc aventurierii noştri la lacul Wular, pentru descoperirea comorii le puteţi citi în volumul următor intitulat: LA LACUL WULAR.

Sfârşitul volumului: **DIAVOLUL DIN KASMIR.**

În numărul următor:

NEPALUL, ŢARA MIRACOLELOR.

KASHMIR

In Numărul următor:

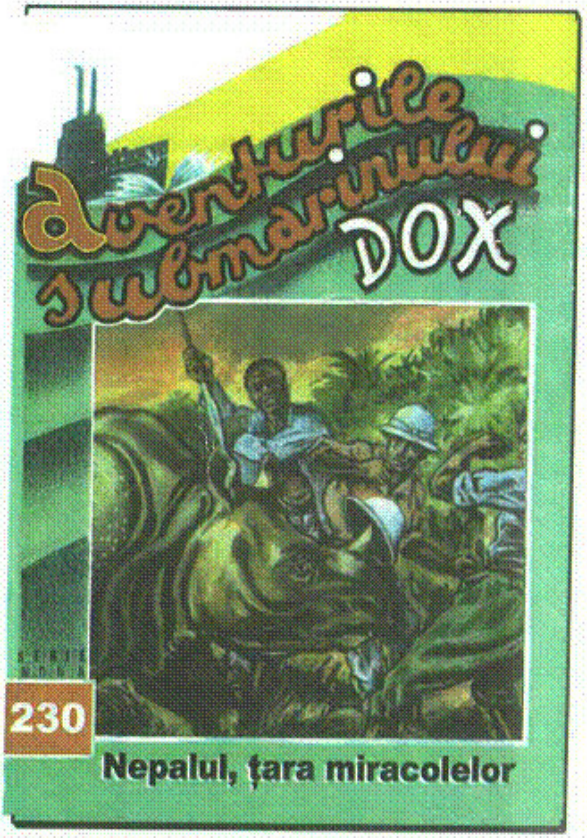

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro